חברות מהשיבות

לסיפורי מעשיות

כִּי בֶּאֱמֶת זֶה הַדֶּרֶךְ שֶׁל הוֹדָאָה הוּא דֶּרֶךְ נִפְלָא מְאֹד לְהִתְקָרֵב עַל יְדֵי לַה' יִתְבָּרַךְ מִכָּל מָקוֹם שֶׁהוּא, כִּי הָעוֹלָם הַזֶּה מָלֵא צָרוֹת וְיִסּוּרִים וְיגוֹנוֹת... וּמֵעֶצֶם הַצָּרוֹת וְהַיִּסּוּרִין וְהַמְּנִיעוֹת שֶׁבָּזֶה הָעוֹלָם, קָשֶׁה וְכָבֵד עַל הָאָדָם לְהִתְקָרֵב לַעֲבוֹדָתוֹ יִתְבָּרַךְ, וְאֶפִילוּ לְהִתְפַּלֵּל וּלְהִתְחַנֵּן וְלָפָרֵשׁ צָרָתוֹ לִפְנֵי ה' יִתְבָּרַךְ גַּם כֵּן קָשֶׁה מְאֹד... וְעַל-כֵּן עֶצָה גְּדוֹלָה לָזֶה, שֶׁבְּכָל פַּעַם יַזְכִּיר אֶת עַצְמוֹ אֶת כָּל הַטּוֹבוֹת הָאֲמִתִּיּוֹת וְהַנִּצְחִיּוֹת שֶׁעָשָׂה ה' יִתְבָּרַךְ עִם אֲבוֹתֵינוּ וְעִמָּנוּ עִם כָּל אֶחָד וְאֶחָד בִּפְרָטִיּוּת, וְהָעִקָּר מַה שֶּׁזָּכָה לִהְיוֹת מִזֶּרַע יִשְׂרָאֵל בִּכְלָל מְקַבְּלֵי הַתּוֹרָה, וְהִבְדִּילוֹ מִן הַתּוֹעִים... כִּי כָּל אֶחָד וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל, אִם יִסְתַּכֵּל הֵיטֵב עַל כָּל מַה שֶּׁעָבַר עָלָיו מֵעוֹדוֹ יִרְאֶה וְיָבִין חַסְדֵי ה' וְטוּבוֹ וְנִפְלְאוֹתָיו עָלָיו בְּלִי שִׁעוּר... (לִיקוּטֵי הֲלָכוֹת, כְּלָאֵי בְּהֵמָה ד, ד).

04 מרגישה לבד? למעשייה שלנו יש מה להגיד לך | **מתבוננות במעשיות**

12 מתחת לאיזה שולחן ירד ההינדיק? תשובה: מתחת לשולחן ערוך! התחזקות נפלאה עם הנוער המתמודד. | **חינוך בחיוך**

12 **חדש!** בצר הרחבת לי- איך מיישמים את זה? ש' גרין במדור חדש: מושגים מתורת רבי נחמן.| **מדברות רבינו**

13 **חדש!** חברות משתפות על ההתבודדות שלהן. בואי לקבל כוח ליישם את עצת העצות. | **"רגע עם מתבודדת"**

תמרה אשד-נאמן בראיון מאיר במיוחד על מסע התשובה שלה וההתקרבות לרבינו.

יש נשמות שהן בחינת מוסיף והולך...

כזו הייתה חברתנו מיטל טובה עליה השלום*. אישה שתמכה בעלון היקר שלנו, ודרשה בשלומו כשהוא עוד היה מופץ בשחור-לבן בעותקים ספורים... שעזרה לנו לדייק את התוכן שלו, ולהיזכר מה בעצם התכוונו כשיצאנו איתו לאוויר העולם. היא חיכתה לו בדריכות כל חודש, כי הוא כזה מדהים, ואנחנו חברותיה, כאלו מיוחדות, היא ממש מתרגשת. מיטל טובה הלכה עם אזמרה, העולם היה יפה בעיניה, והבריות בו מלאות בנקודות טובות. ואם לא רואים אותן? ואם רואים מציאות הפוכה? מאמינים לרבינו ומחפשים מעט טוב. זה עושה את ההבדל. מספרת אחותה:

"אחותי חזרה בתשובה כשהייתי נערה. החליפה מראה וסגנון, השתנתה לגמרי. אני עמדתי מהצד, ולא ידעתי איך לבלוע את זה. הייתי קשורה אליה כל כך. כשהיא דיברה עם האש הזו שלה בעיניים, האמנתי לה בכל ליבי. יש עולם נצחי, וכאן הכול חולף. למה לרדוף אחרי ההבלים? חבל על הזמן, וזה לא רק סלנג. אבל היצר הרע לא נתן לי. הפגנתי לידה 'חילוניות' מובהקת. לא חוזרת בתשובה, אפילו לא קצת! אחותי הסתכלה עליי במבט הזה שלה, חצי משועשע, חצי יוקד באש פנימית ואמרה לי: "שירה, את צדיקה! ולא יעזור לך כלום!" כביכול התקוממתי "צדיקה? מה צדיקה בי? מה?" כשאני מפרטת לה את מעלליי באותם הימים. אבל משהו בלב שלי נפתח. הרע שדבק בי ממש לא הרשים אותה, והרשימה השחורה שלי הייתה כקליפת השום מול הטוב העצום שהיא ראתה בי. 'שירה, את עוד תראי, בסוף את תחזירי בתשובה את כל השכונה', צחקתי. מה היא חושבת שאהיה רבנית? מחזירה בתשובה? אבל בלב זה עשה לי משהו. היא באמת האמינה שאני טובה! צדיקה! אני!

"בשקט בשקט התחלתי להתקרב. לא רציתי שהיא 'תעלה' עליי שאני חוזרת בתשובה או משהו, עשיתי שרירים. הייתי מתחבאת עם שיר השירים ותהילים בחדר ואומרת בלי שתרגיש. 'סתם' לובשת חולצה צנועה יותר כי 'זה אופנתי, מה יש?' אבל עליה לא יכולתי לעבוד. היא הריחה את ההתחזקות שלי, וכל אחת כזו הייתה עוד הוכחה לאור העצום של הנשמה שלי שפשוט פורץ את כל המסכים. 'את רואה, שירה? אמרתי לך שאת צדיקה. את הבן אדם הכי טוב שקיים בעולם'. פרגנה לי בלי חשבון. והטוב הזה שהורעף עליי ממנה בכמויות ריפא אותי, קרב.

"יצאתי ממקומות קשים. חזרתי בתשובה שלמה, היא דרבנה אותי לעזוב את בית ההורים ולעלות לירושלים, ללמוד ולהתחזק. הקשבתי לה, למרות שלא היה לי קל. בירושלים גם מצאתי את זיווגי. הבית שלי היום, הילדים, התורה, הכול לזכותה".

עכשיו, כשחנוכה מתקרב, היינו חייבות לספר לכן משהו על האור המיוחד הזה שהיה כאן בעולם, שנלמד, שנחפש מעט טוב ועוד, שנדע שמאחורי הנפשות העייפות שמסתובבות בינינו בגלות המרה יש נשמה עצומה ומאירה, חלק אלוק-ה ממש, ואם נספר לה את זה, פעם אחר פעם, פתאום אור חדש יאיר על ציון, עלינו, על כל עם ישראל. הצדיקים האמיתיים התוו לנו דרך עד ש"**אֲפִלּוּ בְּתֹקֶף חֶשְׁכַת הַגָּלוּת, הָאוֹר מוֹסִיף וְהוֹלֵךְ, וְיָכוֹל כָּל אֶחָד בִּמְקוֹמוֹ לְהִתְקָרֵב לָאוֹר הַקָּדוֹשׁ הַזֶּה שֶׁהוּא אוֹר הַתּוֹרָה, שֶׁהִוא בְּחִינַת נֵר חֲנֻכָּה שֶׁמַּדְלִיקִין עַל יְדֵי שֶׁזָּכוּ צַדִּיקֵי הַדּוֹר לַחֲזֹר וּלְהַמְשִׁיךְ אוֹר הַתּוֹרָה שֶׁלֹּא תִּשְׁתַּכַּח לָנֶצַח.** (ליקו"ה, שילוח הקן, הלכה ה')

שנזכה להאמין באור, ולחפש אור, להיות מוסיפות והולכות, ומהשמיים יוסיפו לנו.

וְעַל-כֵּן אַף-עַל-פִּי שֶׁרְחוֹקִים מֵהָאוֹר מְאֹד, וְאָסוּר לְהִשְׁתַּמֵּשׁ לְאוֹרוֹ כִּי אִם לִרְאוֹתוֹ בִּלְבָד, אַף-עַל-פִּי-כֵן צָרִיךְ כָּל אֶחָד לְהַדְלִיק הָאוֹר לְעַצְמוֹ בְּפָרָטִיּוּת כַּנַּ"ל, אַף גַּם לִהְיוֹת מוֹסִיף וְהוֹלֵךְ, כִּי בֶּאֱמֶת גַּם עִם כָּל אֶחָד וְאֶחָד הַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ מוֹסִיף עָלָיו אוֹר חַסְדּוֹ וִישׁוּעָתוֹ בְּכָל יוֹם". (שם)

חנוכה שמח!

חברות מקשיבות.

*יהיו הדברים לעילוי נשמת מיטל טובה בת רות נלב"ע בשבת שובה, נטמנה בזמן שכל ישראל עושים כפרות. נשמה כללית שהרבה נשמות היו קשורות אליה. הותירה אחריה שובל של זיכרונות וגעגועים. ת.נ.צ.ב.ה

יוצא לאור על ידי
נשות ברסלב צפת

הגהה:
ר' ל' בהר- 054-846-9963

עיצוב ועריכה גרפית:
ב.בלום

להזמנת עלונים /הפצה /מנוי אישי /שמחי פרסום
התקשרי לקו חברות מקשיבות:
03.3134.270 > שלוחה 1

לתרומות
נדרים פלוס > אור העולם
> חברות מקשיבות

בהעברה בנקאית
למס' 6987607
סניף 897 בנק לאומי 10
ע"ש עמותת "מתחברים לאור העולם"
לציין עבור חברות מקשיבות

במערכת אשראי של נדרים פלוס:
03.3134.270 > שלוחה 2

לקבלת העלון במייל,
תגובות,הערות והארות
a033134270@gmail.com

העלון מוקדש
לישועת עם ישראל
ולגאולה שלימה ברחמים

מעשה מבערגיר ועני

פרק ו'

שבעה מקומות של מים

וַאֲזַי תֵּכֶף נִבְהַל וְנִזְכַּר מַה שֶּׁעָשָׂה דָּבָר כָּזֶה, וְהֵבִין שֶׁבְּוַדַּאי תֵּכֶף יִהְיֶה נַעֲשֶׂה רַעַשׁ גָּדוֹל, וְכֵן הֲוָה, שֶׁנַּעֲשָׂה שָׁם תֵּכֶף רַעַשׁ גָּדוֹל אֵצֶל הַיֶּעְדְּנִירַאל וְהָלַךְ וְהִטְמִין עַצְמוֹ בְּתוֹךְ בּוֹר אֶחָד שֶׁהָיָה עִם מֵי גְּשָׁמִים עַד שֶׁיַּעֲבֹר הָרַעַשׁ, וְשָׁהָה שָׁם עִמָּהּ שְׁנֵי יָמִים בְּתוֹךְ הַבּוֹר, וְרָאֲתָה הָאִשָּׁה הַנַּ"ל גֹּדֶל הַמְּסִירַת נֶפֶשׁ שֶׁהָיָה לוֹ בִּשְׁבִילָהּ וְהַצָּרוֹת שֶׁסּוֹבֵל בִּשְׁבִילָהּ,

מה ידוע לי על הצרות שסבל רבינו בחייו? - כל צאת בשביל טובת הנפש שלי ושל כלל נשמות ישראל! (מוצמנת להציל בעלים לתרופה, מכתבי מוהר"ן, ד)

וְנִשְׁבְּעָה בַּה', שֶׁכָּל הַמַּזָּל שֶׁיֵּשׁ לָהּ, אֶפְשָׁר יֵשׁ לָהּ אֵיזֶה מַזָּל שֶׁיִּהְיֶה לָהּ אֵיזֶה גְּדֻלָּה וְהַצְלָחָה, שֶׁיִּהְיֶה כָּל הַצְלָחָה שֶׁלָּהּ לֹא נִמְנָע מֵאִתּוֹ, וְאִם יִרְצֶה לִקַּח לְעַצְמוֹ כָּל הַצְלָחָה וּגְדֻלָּה שֶׁלָּהּ, וְהִיא תִּשָּׁאֵר כְּמִקֹּדֶם, לֹא יִמְנַע מִמֶּנּוּ כְּלָל

איצה טוב ומצל שיש לי בחיים אוכל להחזיר באהבה לצדיק?

וְאֵיךְ מוֹצְאִים שָׁם עֵדוּת? וְלָקַח אוֹתוֹ הַבּוֹר לְעֵדוּת אַחַר שְׁנֵי יָמִים יָצָא עִמָּהּ מִשָּׁם וְהָלַךְ לְהַלָּן, וְהָיָה הוֹלֵךְ וּבָא עִמָּהּ לְהַלָּן לְהַלָּן,

מאיצה שבי-פנימי פדה אותי הצדיק? הוא ימשיך להרחיק אותי עוד ועוד, עד גאולת נפשי השלמה!

וְהֵבִין שֶׁגַּם שָׁם בְּאוֹתוֹ הַמָּקוֹם מְחַפְּשִׂים אַחֲרָיו וְהָלַךְ עוֹד, וְהֶחְבִּיא עַצְמוֹ עִמָּהּ בְּתוֹךְ מִקְוֶה, וְנִזְכְּרָה שׁוּב בְּגֹדֶל הַמְּסִירוּת נֶפֶשׁ וְהַצָּרָה שֶׁסּוֹבֵל בִּשְׁבִילָהּ, וְנִשְׁבְּעָה עוֹד הַפַּעַם כַּנַּ"ל, וְלָקְחָה אֶת הַמִּקְוֶה לְעֵדוּת וְהָיוּ שָׁם גַּם- כֵּן בְּעֶרֶךְ שְׁנֵי יָמִים, וְיָצְאוּ וְהָלְכוּ לְהַלָּן וְכֵן הָיָה כַּמָּה פְּעָמִים, שֶׁהֶחְבִּיא עַצְמוֹ עִמָּהּ בִּמְקוֹמוֹת אֲחֵרִים כַּיּוֹצֵא בְּאֵלּוּ, דְּהַיְנוּ בְּשִׁבְעָה מְקוֹמוֹת שֶׁל מַיִם, וְהֵם בּוֹר וּמִקְוֶה כַּנַּ"ל, וַאֲגַמִּים וּמַעְיָן וּנְחָלִים וּנְהָרוֹת וְיַמִּים, וּבְכָל מָקוֹם וּמָקוֹם שֶׁהָיוּ נֶחְבָּאִים שָׁם, נִזְכְּרָה בִּמְסִירוּת נַפְשׁוֹ וְצָרָתוֹ בִּשְׁבִילָהּ, וְנִשְׁבְּעָה לוֹ, כַּנַּ"ל, וְלָקְחָה אוֹתוֹ הַמָּקוֹם לְעֵדוּת כַּנַּ"ל, וְהָלְכוּ וּבָאוּ,

התיקון מתחולל בהדרגה. עוד דיבור. עוד חיצוק. עוד עובדה טובה. צה קורה עכשיו...

וְהָיוּ מַחְבִּיאִים עַצְמָם בְּכָל פַּעַם בַּמַּחֲבוֹאוֹת הַנַּ"ל, עַד שֶׁבָּאוּ עַל הַיָּם כְּשֶׁבָּאוּ עַל הַיָּם, וְהוּא הָיָה סוֹחֵר גָּדוֹל, וְהָיָה מַכִּיר הַדְּרָכִים עַל הַיָּם, וְחָתַךְ עַצְמוֹ לָבוֹא לִמְדִינָתוֹ, עַד שֶׁעָבַר וּבָא לְבֵיתוֹ עִם אֵשֶׁת הֶעָנִי הַנַּ"ל, וֶהֱשִׁיבָהּ לְהֶעָנִי, וְהָיָה שִׂמְחָה גְּדוֹלָה שָׁם

מעשה מנשים קדמוניות

ח' וייס

והצרות שסובל בשבילה

והצרות

"צוחקים עליי בכיתה שנהיית ברסלב'ר" שיינדי ממוללת את קצה הצמה. טאטע מזמזם. פניו מוארות מנרות השבת שעדיין דולקים. ליקוטי מוהר"ן על השולחן לפניו. "איי... טייערע מיידעלע. כואב לי לשמוע." ירושלים של מעלה מנגנת דממת ליל שבת. תווי געגוע של 'קה אכסוף' עומדים באוויר. "נו. אולי... אולי את צעירה מכדי להבין... אבל יש... יש כאן צדיק שמוסר עליי את הנפש... הוא... הוא זה שנלחם כל הזמן כדי לקרב אותי להשם-יסבורך... ואני... גם לי לא קל מסביב... את יודעת... אבל אני משלם מחיר זמני על תמורה נצחית. מבינה, מיין קינד? שווה לי! שווה לי לסבול בשביל זאת -ובשמחה - את כל הביזיונות **והצרות...**"

שסובל

"אתה באמת מאמין שהטוב שלו שווה משהו, אליהו?" תקווה מקרצפת מחבת עקשנית. צמר פלדה מכאיב לה. איצי שלהם עקשן ומכאיב יותר. ואליהו... הא. באופטימיות אין-קץ הוא מתעקש לחפש את הטוב שבו. לשנן לה אותו. להאמין בו בכל להט תמימותו.

"תראי," מבטו של אליהו עמוק וער, "לבד, לא הייתי יוצא למלחמה על הנשמה שלו. אבל יש לנו רבי, גנרל גדול! והוא, כמה התייגע, סבל והקיז דם - כפשוטו - בשביל להוריד לנו את הדעת הזו! בשביל ללמד אותנו איך להתבונן על נשמה מתמודדת, מהי תוכחה ראויה ומה עוצמה יש לנקודת טוב גם בעמקי החושך.

גם עכשיו הוא נאבק. נלחם כדי להוציא נשמות - גם שלי ושלך - ממקומות מבהילים של כל מיני קלקולים... מידות שאינן מתוקנות... ריחוק מהשם או ממצוותיו... כל אחד מה שעובר. אני חייב ללכת אחריו. להאמין לו. בשבילי. בשביל איצי. בשביל הצדיק הזה שנלחם בשבילי, **שסובל...**"

בשבילה

"אין. אין. אפרת! חייבת לספר לשמוע. שבי עם כוס אייסבננה. שבי! שמעתי אתמול שיעור שמתאר בול, אבל בווול! את הגדרת השורש לכל הסבל שדברנו עליו. כל החושך הנוראי הזה בעבודה. התחושה שכל מה שנעשה נעלם בבור בלי תחתית. המוות הפנימי הזה שלעולם לא מתחיה משום משכורת או הצלחה. אין. אין. את חייבת לקרוא איתי. תפתחי, תפתחי סיפורי מעשיות בבערגיר ועני. תראי איך הסוחר בורח עם אשת העני. ואז הם מתחבאים בכל מיני מקומות של מים. שזה, כך הסבירו בשיעור, כל מיני מקומות שאנחנו צריכות לתקן ולהיטהר בהם. ומה המקום הראשון - שמרמז לתאוות ממון? בור! את קולטת??? אנחנו פשוט סובלות מתאוות ממון! אחד התסמינים זה שאין לנו שמחה בעשיה שלנו. כאילו הכול נופל לבור בלי תחתית.

זה לא נורמלי! סוף סוף אבחנו לנו את הסבל במילים קדושות. את קולטת את העוצמה? עכשיו בא לי רק לרוץ לפתוח ליקוטי עצות או ליקוטי תפילות, לחפש רפואות שמדברות על המחלה הזו. לבלוע אותן. להתפלל את המילים שלהן. למצוא מה שהצדיק הקדוש הזה מתייגע ונאבק בכוחות הטומאה, עד שאיזו חני או אפרת תקלוט שמדברים בספרים שלו עליה **ובשבילה...**"

למי אכפת ממני בכלל?

שלום וברכה,

ב"ה יש לי משפחה טובה וחברות, אבל הרבה פעמים אני מרגישה שאני לא מעניינת אף אחד. לפעמים מרגישה שאני נופלת לתוך אותו בור חשוך של הבידוד וריק, שואלת את עצמי מה אני עושה בחיים האלה? למי אני חשובה באמת? מפחיד אותי להיות שם, וכשאני לא שם אני כאילו בסתם שומקום. שוכחת מהכל ואין לי קשר לעצמי בכלל. אשמח להתחזקות.

שרה.

שלום שרה,

במעשיה שלנו הסוחר מציל את אשת-העני, מחפשים אחריה והוא מתחבא איתה בתוך בור. הבור הוא הראשון מתוך 7 מימות (סוגי-מים) שיעברו עליהם עד שינצלו. אצל אנ"ש נהוג לשאול: "עברו עליך ה-7 מימות?" מימות הם מעברים בנפש, אי אפשר להגיע לגאולה, בלי לעבור אותם...

כשחשוך- תזכרי שבועה

התהליך הזה כולל בתוכו מעבר בתוך מקום מפחיד וחשוך, בתוך רגעים של חוסר אונים, בהם את לא יודעת מה לעשות. בזמן כזה, מה שיכול לעזור זה להיזכר בשבועה, אשת-העני נשבעת לסוחר, הרגע הזה, זה רגע שאני מבינה, שבלי הצדיק, לא אצליח לצאת משם. הצדיק מוסר נפש להציל את אשת העני, הוא יכול לברוח ולהשאיר אותה להתחבט לבד, אבל לא. הוא ממש יורד לתוך הבור. כשאני שם, בתוך, אני יכולה פשוט להיזכר בשבועה, בהבטחה שה' לא יעזוב אותי ושגם אני נשבעתי לא לעזוב אותו. ראינו את זה במוחש עם החטופים, איזו הצהרת אמונים בתוך בורות. במקום הכי לא פסטורלי להבטחות, ודווקא שם, הנאמנות מתגברת, הם מרגישים ששכינה איתם. לפעמים דווקא החושך, הטרדות, הם אלה ששומרים על האדם.

אם נדמה את הבור הזה למצרים שבנפש, ה' שולח את משה לראות בסבלותם של עמ"י. צדיק אמיתי נותן שיעבור עליו מה שעובר על העם, ואז יש רגע של גאולה, נעשה רעש גדול והמצרים רודפים ומחפשים אותם. איפה הם? כוחות-הרע המצריים קיבלו כוח מלשבות את עמ"י, אבל בתהליך הארוך יותר, לוקח זמן להוציא את המצרים מהבנאדם. יש עוד דוגמאות לבורות, הן חיצוניים שעברו על עמינו החל מיוסף הצדיק, וכלה בחטופים שירדו לעומק של בורות שאין לתאר כמה חשוך היה שם. ויש בורות שהם בנפש, כאילו מישהו שבה אותך, כוח של רע, של עצב בדידות, של הרגשת אהבה שנעלמה והתכסתה.

מצד אחד המים מרגישים כמו נפילה, אבל מי המבול למשל היו המקווה של העולם, הם טיהרו אותו. כך גם אצלנו. נופלים לעוד בור ולומדים ממנו משהו, מקבלים איזו מתנה, משהו שם נמתק ומתהפך. הנפילה מתחילה בבור, מקום סגור, ולאט לאט, המקומות מתרחבים, לאגם, מעין, נחל, נהר ואז לים שהוא הכי פתוח.

מה עושים בבור?

כשאני למטה, בבור, יש לי הזדמנות להתקשרות עם דעת הצדיק, להרגיש איך העצות שלו יורדות יחד איתי, עוטפות אותי בהגנה. להתבודד ולדבר עם השם משם, לצעוק "אייכה", להיאנח, להסכים להביא לב נשבר, ולמצוא הרחבה בתוך הצרה ועוד. כשאני מרגישה כמה הם הצילו אותי בתוך הניסיון החשוך- הבור יהיה לי לעדות ויבנה בתוכי את הקשר האמיץ לצדיק.

כשאני יוצאת משם אקבל דעת מה עושים גם כשהכול בסדר כי אני זוכרת לאן אני יכולה ליפול. בנוסף, השינוי של המבט, ממה עובר עלי, למה עובר על השכינה, כי לא את המצאת את הסיפור, כשאת פצועה, הצדיקים, והקב"ה הם אלה שנושאים את האלונקה. כשאת כואבת, יורדים אליך, וזה לא פשוט וזה צער גם לשכינה בעצמה וההבנה שאני ביחד, ואני מנצלת את כל הנפילות כדי לכרות ברית. אני יכולה לשנות את התדר במקום איזו מסכנה אני, לראות וואוו. איך השם איתי פה עכשיו, ואני קושרת את עצמי חזק לדעת שנשלחת מהצדיק וזה בדיוק מהלך שאני, הקטנה, מקרבת את הגאולה.

המסע עצמו, גדול יותר מהאירועים הקטנים. ואת מי שאני היום, את זה אני מביאה מולו, המיקוד צריך להיות במהות, כשאני ממוקדת בה, אני לא אסבול, כי יש משמעות למה שאני עוברת ויש מי שנמצא איתי.

האם את יודעת מה זו שמחה? מה זו תנועה לכיוון הטוב? מה זה רצון? זה מסוכן, יש על זה הרבה מניעות, ולכן כשאני במסע בריחה מהרע, ביחד עם הצדיק בדרך לבית שלי, אני מאפשרת למימות לטהר אותי ולגלות את הטוב.

בחנוכה, הקב"ה יורד עד אלינו, עמוק לבורות הכי חשוכים "חייתני מיורדי בור". בפרשה יש לנו את יוסף הצדיק, שלימד אותנו איך להיות עם ה' בבור וביציאה ממנו והלוואי שנזכה להסכים לעבור בתוך המימות האלה, ולצאת מהם מחוזקים.

כשעובר עליך, תראי כמה השם סובל בשבילך, כמה השכינה יורדת אליך. כשתראי לא את עצמך בלבד, אלא כמה רמזים וכוח ונחמה נשלחים אליך בדיוק לשם, תוכלי להתעודד שאת חלק מסיפור גדול, ממהלך של גאולה.

לשליחת שאלה ולתגובות: t0527161339@gmail.com

תפילה לחנוכה

וְזַכֵּנוּ לְקַיֵּם מִצְוַת הַדְלָקַת נֵר חֲנֻכָּה כָּרָאוּי, בְּכָל פְּרָטֶיהָ וְדִקְדּוּקֶיהָ וְכַוָּנוֹתֶיהָ וְתַרְי"ג מִצְוֹת הַתְלוּיִם בָּהּ, וּלְקַיֵּם כָּל הַמִּצְוֹת שֶׁל חֲנֻכָּה בְּשִׂמְחָה גְּדוֹלָה, לְהוֹדוֹת לְךָ וּלְבָרֵכְךָ וּלוֹמַר הַלֵּל שָׁלֵם בְּשִׂמְחָה וְחֶדְוָה רַבָּה וּבְהִתְעוֹרְרוּת גָּדוֹל בְּקְדֻשָּׁה וּבְטָהֳרָה גְּדוֹלָה. כִּי בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים קָבַעְתָּ לָנוּ שְׁמוֹנַת יְמֵי חֲנֻכָּה, לְהוֹדוֹת וּלְהַלֵּל לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל שֶׁהֵם שִׁעֲשׁוּעַ עוֹלָם הַבָּא. זַכֵּנוּ בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים לְקַיֵּם מִצְוֹתֶיךָ בֶּאֱמֶת, עַד שֶׁנִּזְכֶּה לְהַמְשִׁיךְ עָלֵינוּ בֶּאֱמֶת שַׁעֲשׁוּעַ עוֹלָם הַבָּא תָּמִיד, שֶׁהוּא הוֹדָאָה לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ... עַד שֶׁנִּזְכֶּה לְהִתְקָרֵב אֵלֶיךָ בֶּאֱמֶת, וְלָדַעַת וּלְהַכִּיר אוֹתְךָ וּלְהוֹדוֹת לְךָ וּלְבָרֵכְךָ סֶלָה בֶּאֱמֶת לְעוֹלָם כִּי טוֹב, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב, הוֹדוּ לַה' כִּי טוֹב כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ, וְנִזְכֶּה לְהַמְשִׁיךְ הַקְדֻשָּׁה שֶׁל שַׁבָּת לְשֵׁשֶׁת יְמֵי הַחוֹל, עַד שֶׁנִּזְכֶּה לִהְיוֹת בְּשִׂמְחָה תָּמִיד כִּרְצוֹנְךָ הַטּוֹב בֶּאֱמֶת. אָנָּא ה', מַלֵּא מִשְׁאֲלוֹתֵינוּ בְּרַחֲמִים, וְזַכֵּנוּ מְהֵרָה לְכָל מַה שֶּׁבִּקַּשְׁנוּ מִלְּפָנֶיךָ, בְּאֹפֶן שֶׁנִּזְכֶּה מְהֵרָה לִהְיוֹת כִּרְצוֹנְךָ הַטּוֹב בֶּאֱמֶת, "לְמַעַן דַּעַת כָּל עַמֵּי הָאָרֶץ כִּי ה' הוּא הָאֱלֹהִים אֵין עוֹד": (ל"ת תנינא, מ"ג)

עמוד שדרה בתוך השגרה
משיבת נפש **סימן י'**

צָרִיךְ לָדַעַת, שֶׁמְּלֹא כָל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ וְלֵית אֲתַר פָּנוּי מִנֵּהּ וְאֵיהוּ מְמַלֵּא כָּל עָלְמִין וְסוֹבֵב כָּל עָלְמִין.

הסעיף שלנו מתחיל ב'צריך לדעת', כי רבינו הולך לשים לנו דעת שעצם הידיעה שלה יכולה לשנות לנו את החיים. ובמיוחד לך הטורחת והעמלה, שקונה, מנקה ומבשלת, דעי לך, יקרה, כי מכול תנועותייך עולים שירה ומחול אמיתי של מי שברא אותך וגם אותי, ומי ששלח אותנו לשליחות רוחנית או גשמית, נמצא אתנו ממש וזו בדיוק התוכנית.

למצוא את השם בתוך המחבוא

וַאֲפִילוּ מִי שֶׁעוֹסֵק בְּמַשָּׂא וּמַתָּן בַּגּוֹיִים לֹא יוּכַל לְהִתְנַצֵּל וְלוֹמַר אִי אֶפְשִׁי לַעֲבֹד אֶת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ מֵחֲמַת עוֹבְיוּת וְגַשְׁמִיּוּת שֶׁנּוֹפֵל תָּמִיד עָלָיו מֵחֲמַת הָעֵסֶק שֶׁעוֹסֵק תָּמִיד עִמָּהֶם, כִּי בְּכָל הַדְּבָרִים גַּשְׁמִיִּים וּבְכָל לְשׁוֹנוֹת הַגּוֹיִים יָכוֹל לִמְצֹא בָּהֶם אֱלֹקוּתוֹ,

עסוקה בגשמיות? מרגישה מוחין דקטנות? מנהלת עסקים עם נשמות גדולות בגופים קטנים? מרגישה כבדה/מנותקת/ שרויה באפלה? "איפה אתה?" את שואלת, רוצה וחפצה. מרגישה מרוחקת, היש תקווה? יש תקווה! אלייך רבינו פנה, הזהיר וגילה. כי גם אצלך עכשיו ממך, בלי לזוז טיפה, בלי שום גדולה נמצא השם יתברך ומחייה גם אותך.

בחורף מתגברים הלבושים ובתוך החושך ישנם תיקונים גדולים

כִּי בְּלֹא אֱלֹקוּתוֹ אֵין לָהֶם שׁוּם חִיּוּת וְקִיּוּם כְּלָל רַק כָּל מַה שֶׁהַמַּדְרֵגָה יוֹתֵר תַּחְתּוֹנָה אֲזַי אֱלֹקוּתוֹ שָׁם בְּצִמְצוּם גָּדוֹל וּמְלֻבָּשׁ בְּמַלְבּוּשִׁים יוֹתֵר"

כמו שאת רואה בגשמיות שבחורף ובחושך ישנן יותר שכבות, עביות והסתרה. כך בדיוק בנפש במצב של ריחוק וירידה. אך צריך לדעת שדווקא מפה השם חפץ בעבודתך, וכל מחשבה של אמונה שהשם נמצא פה יחד איתך, סוללת את הדרך לחזור לאמונה ואפילו לדבקות.

כן, כן. זה פלא הבריאה שאנחנו יכולות להשתתף בתיקונה, והכול בכוח רבינו שגילה לך ולי שעלינו למשוך את המחשבה לאמונה ולא להאמין למחשבה או לתפיסה שזה גדול עלינו מרוב הקטנות, כי יהודייה יכולה רק במחשבה על הבורא למשוך עצמה למעלה לא משנה מה לה קורה.

אז קחי לך צידה, את נכנסת לשגרה עם עמוד שדרה. עמוד של אמונה שיכולה להיות זמינה, אפילו שלרוב אצלך יש ממתינה...

בִּימֵי הָאוֹר

בִּימֵי הָאוֹר הָיְתָה צְרִיכָה הִיא
לְהֵרָאוֹת לְפָנָיו
בְּחֵן,
לְבַקֵּשׁ אֶת יָדוֹ
בְּחֶסֶד,
לְהִתְחַנֵּן עַל נַפְשָׁהּ
בְּמִלּוֹת סְדוּרוֹת.

בִּימֵי הָאוֹר,
הָיְתָה צְרִיכָה הִיא
לְיַפּוֹת מַעֲשֶׂיהָ,
לְפַסֵּעַ מַעֲדַנּוֹת.
לָקוֹד בְּהַדְרַת כָּבוֹד
לַחֲשֹׁב,
מַחֲשָׁבוֹת שֶׁל נֶאֱמָנוּת
וְלִהְיוֹת.
לִהְיוֹת רְאוּיָה.

וְכָעֵת, אֵין הִיא מַגִּיעָה עוֹד
לְפָנָיו,
יָמִיהָ נְטוּלֵי שֶׁמֶשׁ,
וְלֶחֶם חָקָה הוּא הַחֹשֶׁךְ
אִשָּׁה שֶׁאִשָּׁה כָּבְתָה
בְּצַלְמָוֶת
בּוֹהָה בָּהָלָל
מַאֲמִינָה לְצַלָּהּ

בַּקְּשָׁה אֶת נַפְשָׁהּ לָמוּת.

וְאֵין הוּא רוֹאֶה,
כָּךְ הִיא חוֹשֶׁבֶת.
וְאֵין הוּא רוֹאֶה,
כָּךְ הִיא יוֹשֶׁבֶת.
שׁוֹתֶקֶת
בּוֹכָה

חוֹשֶׁבֶת אֵינָהּ רְאוּיָה
חוֹשֶׁבֶת עָזַב.
וַחֲדָלָה.

וְהִנֵּה כִּמְעַט וְכָלָתָה

הוּא יָרַד לְבַקְּשָׁהּ
צָלַל אֵלֵי חֹשֶׁךְ
חָפַשׂ בַּנְּרוֹת
לִכְלֵךְ גְּלִימָתוֹ
וְנִרְאָה.
אוֹרוֹ נָגַע בָּהּ
וַנָּרָה הֶחָנוּךְ נִדְלַק
נִשְׁמָתָהּ
נִצְּתָה בְּאֶחָד.

אֵינְסוֹף אוֹר
חוֹמֶל וְרַךְ
מְגַלֶּה הַהֶסְתֵּר
עוֹטֵף הֶחָסֵר.
מוֹסִיף וְהוֹלֵךְ
אֹסֶף פְּסוֹתֶיהָ
לֹא עוֹד נִדַּחַת
נִדַּחַת

וְכָבוּ הַנֵּרוֹת.
אַךְ אוֹרָם נִנְצַר בְּלִבָּהּ
מִתְגַּלֶּה
לֹא אֶצְלוֹ, בָּאַרְמוֹן,
כִּי אִם אֶצְלָהּ,
בְּתוֹךְ פְּנוֹתֶיהָ הַמַּחֲשִׁיכוֹת,
בְּתוֹךְ חַדְרֵי לִבָּהּ הָרֵיקִים,
יָפָה. אֲמִתִּי.
וְזַךְ.

אני שמח בעבודתך!

אפיקורסות משתוללת בעולם. דעות רעות ניתזות גם בהרים הגבוהים, מנסות לערער יסודות, לטמא את משכן הנשמה. "אין לנו חלק באלוקי ישראל", נושבות בלעג לקדוש וליקר. וכמו בימים ההם, גם בזמן הזה, תרבויות המערב והמזרח חוברות יחד לצוד נפשות. מראות פנים שוחקות ומזמינות.

נר השם, אותו הנר שדולק בליבו של כל יהודי, מרצד, מתחנן. הוא יודע את האמת. הוא צועק בתוך הלב. תמיד צועק. אם רק נקשיב לקולו של מתתיהו...

"עַל־כֵּן מֻחַמַּת שֶׁהַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ רָאָה וְצָפָה עִצָּם חֲלִישׁוּתֵנוּ בַּגָּלוּת הַמַּר הַזֶּה, עַל־כֵּן הִקְדִּים לָנוּ לַעֲשׂוֹת עִמָּנוּ נִסִּים כָּאֵלֶּה, עַד שֶׁזָּכִינוּ לְהַדְלִיק נֵר חֲנֻכָּה הַקָּדוֹשׁ בְּבֵיתֵנוּ, שֶׁמּוֹרֶה, שֶׁהַצַּדִּיקִים מַמְשִׁיכִים עָלֵינוּ אוֹר הַתּוֹרָה שֶׁתִּתְקַיֵּם בְּיָדֵינוּ מִמֶּרְחָק מְאֹד מְאֹד". ("יוֹרֶה דֵּעָה", הלכות חנוכה, ב', ה')

הסיפור שלפנינו מספר על נשמה ששמעה את קול הצדיק ממרחק. הוא קרא לה, משך אותה אליו, גם בתוך הסתרות וכיסוים עבים. זה לקח זמן- אבל היא הגיעה. והיום- היא קשורה אליו בקשר בל ינתק ומזכה עוד נשמות לאורו המתוק.

תמרה אשד, תומכת לידה, מדריכת הכנה ללידה מיטבית, מחברת הספר "ללדת כמו בת של מלך", מורה לפלדנקרייז ומדריכת נסיעות לאומן, חוזרת אתנו אחורה למסע חייה המסעיר, שמעודד כל נשמה לעצור הכל ופשוט לדבר עם אבא שבשמיים. עד שקול הנשמה ישמע באזנינו, עד שנרגיש מחוברות שוב.

נולדה מזוזה!

תמרה, ספרי לנו על הרקע המשפחתי שלך,

"נולדתי ברמת אביב, לזוג הורים מנותקים מהדת לפני שישים ואחת שנים. בת קטנה לשני אחים שגדולים ממני בשבע ובשמונה שנים.

"אבי היה מהנדס, בן לגר צדק שבילדותו התגורר ביוון. סבתו האנטישמית עשתה הכול בשביל להפוך את הנכד היהודי שלה לנוצרי קטולי. היא לא השלימה לעולם עם גיורו של בנה וביקשה 'להציל' את הנכד. דרשה מהכלה להביא לה את אבי לאוסטריה, מקום מגוריה, כל שנה בפגרת הקיץ למשך שלושה חודשים! סבתי נכנעה ללחצים והביאה את אבי לסבתא המרושעת. זה היה טרום פרוץ השואה. למרות מאמציה להפוך אותו לנוצרי הדוק, אבי לא נמשך אחריה ולא הסכים למזימתה.

"רגע לפני שהיטלר ימ"ש נכנס לסלוניקי והטביע אוניה עם 400 איש, סבי נקרא להיות מהנדס ראשי בארץ ישראל ולייבש את ביצות החולה. אבי היה אז בן 10, וכך ניצלו המשפחה מהגורל הרע ומר של יהודי יוון. כשבגר הוא נישא לאמי.

"אמי שתחי' (בת 96 בלע"ה), הייתה "ילדת מלחמה", משפחתה הוגלתה לסיביר בילדותה, והיא הצליחה להגיע לבדה לארץ ישראל, בדרך לא דרך, בהיותה בת 17. ברבות הימים, כשנישאה ונולדו ילדיה, לא הסכימה שילדיה יגדלו 'ילדי מפתח'. היא ויתרה על קריירה והייתה לעקרת בית.

לאורך כל ילדותי גדלתי על מגש של זהב. קיבלתי "בוסטר" אינסופי של מחמאות ואמירות חיוביות. סבתי הגדירה את מעמדי בעולם בשתי מילים שהדביקה לי מיום הולדתי: "נולדה מזוזה!", היא הייתה רחוקה לגמרי מתורה ומצוות, אבל הביטוי הזה היה משמעותי עבורי ועבור כל המשפחה".

אלוקים, בבקשה, תחזיר לי את אמא

קשר עם אבא שבשמיים? ידעת מזה משהו?

"אני זוכרת את עצמי בת שבע. אמי מאושפזת בתל השומר. אבי, לוקח אותי לבקרה מדי שבוע במחלקה. עיני הקטנות רואות דברים קשים וכואבים והלב שלי מפרפר מפחד ואימה. מה יהא על אמא? וכך, ילדה קטנה בלי קידוש, בלי שבת, בלי יום כיפור ובלי פסח כשר- לוקחת דף וכותבת מכתב ראשון לאלוקים: "אלוקים, בבקשה, תחזיר לי את אמא". שורה אחת. לא יותר. ב"ה אמי הבריאה וחזרה לגדל אותי. מאוחר יותר זה היה לי לדרך חיים, לכתוב לאבא שבשמיים".

כשהחיים התעקמו

מה היה הרגע בו החיים שלך קיבלו תפנית?

"בגיל 12.5 הלכתי לבית הספר כרגיל. יום אחד נקראתי לבדיקה שגרתית אצל אחות בית הספר, בסופה קיבלתי מכתב סגור עבור הורי. במכתב היה כתוב שאובחנתי עם עקמת בעמוד השדרה ועלי לפנות בדחיפות לבירור רפואי. הייתי בכיתה ז', והשמיים נפלו עלי. תוך יומיים התחלנו התרוצצות אצל רופאים והתגלגלנו הלאה. אובחנתי עם 21 מעלות, מספר המונה את זווית העקמת ונקרא חמור למדי לנערה בגילי. הרופאים המליצו באופן מיידי על 'מחוך מילווקי'. למי שלא מכירה (ושלא תכיר!) זהו מכשיר עינויים התופס את הגב מהחלק התחתון של האגן ועד הצוואר. הוא עשוי ברזלים קדמיים ארוכים, מהם יוצאות רצועות לשני הצדדים בעובי שני סנטימטר. מטרתם לדחוף את הצלעות פנימה כדי ליישר את עמוד השגרה. המלצת הרופאים היתה שאלך עם המכשיר הזה שש שנים.24/7.

ביום אחד החיים שלי קבלו תפנית חדה וכואבת. כל מה שעשיתי קודם, נאסר עלי מעתה ואילך. חוגי התנועה וההתעמלות האהובים שלי הופסקו. נכלאתי במכשיר איום והתחלתי לקבל בזיונות קשים מהנוער שמסביבי. מילדה מאושרת הפכתי למוגבלת ומדוכאת.

היום אני מבינה שהעינוי הזה, הוא שהוביל אותי לחזור בתשובה ולהכיר את אבא שבשמיים. בזמן הזה, בו חשתי כה אומללה ומוגבלת, כתבתי מכתבים לבורא עולם. 'אלוקים תציל אותי, תעזור לי, אני בכלא', הייתי מתחננת אליו. בנפש שלי נפתח צוהר לצאת למסע חיפושים אחרי המשמעות האבודה שלי. כאן אחסוך את התיאורים. המסע שלי לא היה פשוט. עברתי מסכת חיים שאי אפשר לתאר אותה במילים. ההורים לא הבינו מה נהיה מהנסיכה הענוגה שלהם. הם באמת לא ידעו מה לעשות איתי. בגיל חמש עשרה המצב של עמוד השדרה שלי החמיר ונזקקתי לניתוח. הרופאים רצו להשתיל לי 2 פלטינות לאורך עמוד השדרה. לגודל הנס, אבא שלי לא הסכים למהלך וחיפש אלטרנטיבה. זמן קצר לאחר מכן זכינו להתקבל לטיפול אצל מומחה עולמי בשם משה פלדנקרייז. הוא היה גאון עצום בתחומו ושמו הלך לפניו. הוא עזר לאנשים בכיסאות גלגלים, לילדים עם CP ועוד.

בפגישה הראשונה פלדנקרייז טיפל בי 20 דקות, ועוד לפני שפצה את פיו הבנתי שנס ההצלה שלי הגיע. אני הולכת להיפרד מהסיוט שמלווה אותי בשנתיים וחצי האחרונות- המכשיר.

"איך הם העיזו לשים אותה כך במכשיר שהרס לה את עמוד השדרה?!" צעק לבסוף וכך לפתע פתאום הגיעה הישועה שלי והשתחררתי מבית הסוהר הכפוי הזה. באמת הרגשתי כמו מישהו שהשתחרר מהמאסר. הייתי שיכורה מהחופש ומבולבלת, ללא עוגנים חזקים של אמונה וסביבה אמונית. וכך, כמו כשהטראומה הזו השתחררה- התפרקתי אני משנתיים וחצי שנים כפויות בתוכו.

עצרי, זה לא שם!

האדמה בערה לי מתחת לרגליים. לא מצאתי מקום לעצמי בבית ההורים. הארץ נהייתה קטנה עלי, התחלתי לשוטט בעולם. הגעתי לאמסטרדם, יוון, הוואי... הסתובבתי בין עובדי עבודה זרה...חיפשתי ריפוי, חיפשתי לנוח, חיפשתי שיהיה לי טוב והנפש שלי לא ידעה מרגוע. הרגשתי שאני צריכה מורה דרך, מישהו שינחה אותי ויעזור לי לחזור לעצמי. אבל שום דבר ממה שטעמתי לא היה הדבר האמיתי. אני זוכרת שכל פעם אחרי שהייתי הולכת באיזה דרך עקלקלה, פתאום הייתי שומעת קול בתוכי: "קרה, עצרי! זה לא שם!". לאורך עשר שנים שמעתי בתוכי את הקול הזה, שמורה לי לעזוב את דרכי הגויים, להתרחק ולחפש משהו אחר. היום אני יודעת שזהו היה קולו של השם וקולו של הצדיק שהאיר לי ממעמקי החושך.

חזרתי לארץ, מחפשת משהו גדול להיתלות בו. מצאתי איזו דרך "רוחנית" והייתי בה 3 שנים, כשבחלק מהזמן התנתקתי מהמשפחה שלי לגמרי. עד שהקול הגיע שוב: "עצרי, לאן את הולכת? תראי אותך, נסגר לך הלב! הפכת להיות נזירה כמו בהימלאיה!" . בהבזק של רגע, החלטתי שאני עוזבת. קשה מאד היה לצאת משם, הופעלו עלי לחצים אדירים כשניסיתי, אבל אני בחסדי השם הייתי חזקה ודבקתי בהחלטה החד משמעית שעשיתי.

תמרה כבר בעשור השני לחייה. מלאת ניסיונות ועמוסת חוויות שלא תואמים את גילה הצעיר. אבל עדיין ממשיכה לחפש...

ברכת החיים

"הגעתי לגיל 22 ופגשתי את מי שעתיד להיות בעלי. נישאנו. הורי קנו לנו בבנימינה בית גדול כמו של פעם, עם 2.5 דונם עצי פרי. היינו מעוז של 'פריקים' לבושי לבן, שהגיעו מכל רחבי הארץ לגנן בבית שלנו ובתוך כך התחלנו תהליך של תשובה. מכל המורים, השיטות המדיטציות, התחיל לנצנץ שינוי אמיתי של עומק בחיינו. אבל עדיין הייתי 'על הגדר'.

"שבת אחת ניגשתי לספריה שלנו, ומבין כל ספרי החוכמות והפילוסופיות שלפתי לי ספר דק, לבן ולא מוכר. "ברכת החיים" היה כתוב עליו. לקחתי אותו וירדתי לחצר שלנו. הייתה לנו נדנדה רחבה מעץ, באמצע שדה נהדר. פתחתי את הספר, עיני פגשו במילים ונדהמו. הרגשתי חזק שצועקים אלי מהשמיים. כמו אומרים לי: 'בתי האהובה, אני יודע בדיוק מה שאת עוברת!'.

זה היה אחד מהקונטרסים של חסידי ברסלב של הדור הקודם. תוך כדי קריאה, כשהשדה הענק שלנו עוטף אותי, ראיתי כמו חיזיון: כל השדה

שלנו עם כל עצי הפרי היפהפיים בוער באש ויד נשלחת אלי מהשמיים ואני שומעת קול שאומר לי: 'תמרה, מספיק ! אם את לא חוזרת בתשובה, אין לך מה לעשות כאן יותר בעולם !'.

"נבהלתי. פתאום הבנתי שרק היהדות היא הכתובת שלי. עניתי לקול: 'טוב! אני חוזרת! אבל איך חוזרים? אין לי מושג!'

"ושוב התשובה עלתה מתוכי: 'תזכרי כשהיית קטנטונת'...ודמותי הפעוטה צפה בעיני. עם המטפלת אסתר שהייתה לוקחת אותי מדי יום לפארק הרחב שנמצא ליד הבית ברמת אביב. המטפלת הייתה משכיבה את העגלה, ועיני הקטנטנות היו ננעצות בעץ הגדול שעמד מעליי. הייתי מתבוננת בעלים שנעו כולם יחד ברוח, בריקוד קסום בראשיתי, הרגשתי אז בתור תינוקת את האלוקות: יש מי שמניע אותם! האמונה הזו באחדות של כל הדברים, מה שחוויתי בגיל שנה, חזרה לתודעתי בבת אחת. יש בורא לעולם! הוא ברא אותי, ומשגיח עליי. ואני רוצה להכיר אותו ולחזור אליו.

"זהו. זאת הייתה ההתחלה. חזרתי בתשובה ישר לברסלב. ספרי ברסלב מילאו את הבית. התחלתי ללמוד בכוחות עצמי ולפלס דרך חזרה במאמצים עצומים. בזמני היו רק שתי מדרשות לבנות, מדרשת נווה ירושלים ומדרשת נתיב והן היו רחוקות ומיועדות לרווקות".

"איפה אתה? אני מרגישה קיר! עברתי"

איך הסתדרת במשעולי התשובה?

""התחלתי לחפש את בורא עולם יש מאין ממש. צעקתי אליו: 'איפה אתה? אני מרגישה קיר עבה! אתה שם מאחורה, ואני בצד השני. ואין לי מושג איך להגיע אליך..'

"אלו היו שנתיים קשות של למידה עצמית. הבנתי שיש התבודדות בעולם. קיבלתי על עצמי 20 דקות התבודדות מדי יום. 12 שנה התבודדתי ככה.

במשך עשר השנים הראשונות לתשובה, בהתקרבותי הגדולה לרבינו הקדוש, לא רציתי לנסוע לאומן. נסעתי בחיי מספיק לענייני חול, הסתובבתי בכל העולם, עכשיו אני כאן, בארץ הקודש. יותר אני לא יוצאת מהארץ!".

מה היה הדבר שגרם לך להגיע בכל זאת?

"הייתי לאחר הלידה השביעית, הלכתי לנוח בחדר הילדים. ילדי שיחקו בסלון ואני הייתי במצב של נים ולא נים ופתאום, בלי שום התראה מוקדמת, ראיתי את דמותו של הצדיק, אדמוני ויפה עיניים. זאת הייתה תחושה משכרת. בהיתי בו מרותקת. לא רציתי כלום יותר. רק להישאר כך לתמיד. הוא חייך אליי ואמר לי: "באתי להגיד לך כמה שהשם יתברך שמח בעבודה שלך!". אי אפשר לתאר את המתיקות. קמתי מהמנוחה בנחישות והכרזתי: "אני באה ! מספיק עם החוכמות. אני נוסעת לרבינו !".

"השנה הייתה שנת 2000 למניינם. לקחתי איתי את התינוקת בת החודשיים וטסנו לצדיק. זה היה בראש חודש אלול. אומן הייתה עיר אפרורית וחסרת תנאים אלמנטריים. התאחסנו אצל פאשה הגויה שגרה מול הציון. שמעתי את קול הסליחות שבקע מהציון מהחדר הקטן ונפשי התרוננה. הגעתי הביתה!

"כנגד עשר השנים שהייתי בברסלב ולא רציתי לנסוע לרבנו, עשר נסיעות רק בכיתי איך הגאווה שלי הסתירה לי את האור העצום הזה שיש אצל רבינו הקדוש באומן, איך לא הגעתי קודם ! הרגשתי שהצדיק אומר לי: 'את תביאי אלי נשים, שלא יזרקו כמוך אצל הגויה. את תתני לנסיעה שלהן ריפוד, שיהיה להן טוב'. ואני הבטחתי לחזור ולהביא. חודשים ספורים לאחר מכן התחלתי לקחת קבוצות לאומן. היה אז רק את מלון שערי ציון, ושם התארחנו".

התבודדות במתנת חינם

מדהים, ומה עם ההתבודדות?

"ההתבודדות מלווה אותי כל חיי... אבל התבודדות של שעה- קיבלתי במתנת חינם. זה היה אחרי ביזיון מר מאחת החברות הקרובות לי ביותר, כשהייתי באומן, משמשת כמדריכה. היא התפרצה עליי בצורה נוראה וביישה אותי. שתקתי לביזיון ולא עניתי לה דבר. גם כשניסיתי לפייס אותה- היא לא התרצתה. כאב לי עד עמקי עומקים ובפרט שלא הייתה כל עילה לכעס שלה הזה. רצתי לציון ובכיתי את נשמתי. רציתי לבקש ישועה בזכות הביזיון וקבלתו באהבה ובשתיקה. מה אבקש? כמובן! התבודדות **שעה** מאוצר מתנת חינם של השם! זה הדבר שישנה את החיים שלי! שירים את הכול! אחת שאלתי מאת השם- התבודדות. לדבר איתו. בלי חומות, בלי חציצות. רק אני והוא. כל יום. שעה. שעה!

"עד היום אני אומרת לבנות: "אם יש לכן ביזיון ואתן מצליחות להרים אותו למעלה ולא להתנפל על מי שביזה אתכן, בקשו מאוצר מתנת חינם שעה התבודדות! זה הדבר הכי גדול שאפשר לבקש. המתנה המדהימה ביותר בעולם.

"אני כבר שלושים וחמש שנה מתבודדת. כל אדר אני חוגגת להתבודדות שעה שלי יום הולדת. אנחנו לעולם לא נפרדות. לפני חתונות, בר מצוות, אירועים משפחתיים, אני רודפת אחריה ולא מוותרת. כולם שואלים אותי: 'איך את מתבודדת עם 12 ילדים בלע"ה?' ואני עונה: "פשוט. הרגלתי את הילדים שיש זמן בבוקר בו אני לא מדברת איתם אלא עם הבורא".

ואם חשבנו שאת ההתבודדות 'רוכשים' וגמרנו, תמרה מחדדת:

"בשביל להתבודד צריך להתאמן, אימון אינסופי בדרכים ושבילים של ההתבודדות. יש זמנים שבהם אני חוזרת על עצמי. לא יודעת מה אני אומרת מרוב חוסר ישוב הדעת ועייפות. אבל אני באה, מתייצבת ונלחמת על ההתבודדות. עשיתי חוזה עם בורא עולם- יעבור עלי מה שיעבור- אני באה. אחת העצות שאני מקיימת היא, שאני לא שופטת את עצמי על ההתבודדות שלי: אם היא טובה או לא. הולכת בתמימות ופשיטות. אנחנו דור זכוכית, דור שביר וצריכות ללכת עם עצמנו ברכות ובענווה. אני רק צועקת להשם: אבא, תן לי את ההתבודדות! אבא, אל תיקח לי את ההתבודדות!"

עוד חיזוק לתוספת?

"היום אני מבינה שהכתיבה מגיל 12 הייתה התבודדות. רבינו רצה שנדבר בלשוננו ובשפתנו והכתיבה העניקה לי את הגשר אל הקדושה. עם זאת, ברור שהכתיבה אינה מחליפה את ההתבודדות, אבל משלימה אותה לגמרי. בכתיבה אני משתפת את השם במה שעובר עלי, מבטאת את הקשיים, מתבוננת עליהם, דנה לכף זכות, נותנת לשני הקולות, של הילדה ושל הבוגרת לעלות, מיישבת בין שתיהן ועוד.

כיום יש לי שלוש מחברות: המחברת השוטפת, מחברת התודות ומחברת נקודות טובות על בעלי. משתדלת להתבודד בבוקר ולכתוב בלילה.

"ועוד משהו אחרון: "הרבה בנות לא מבינות את החשיבות של הנסיעה לאומן. 'תשמעי זאת נסיעה ארוכה, אני משאירה לבעלי לעשות את זה' אמרה לי אחת. אבל למה? למה את משאירה לבעלך? אלו עבודות של כל אדם, של כל יהודי. בעלך לא יכול להחליף את המקום שלך מול השם. הוא לא יכול להתבודד במקומך, להתוודות במקומך או לחזור בתשובה במקומך. זאת התכלית של כל אשה, של כל יהודייה. היום קצר ומלאכה מרובה. בואי לרבינו הקדוש!

אני מודה להשם יתברך ולרבינו הקדוש, על כל הטובות, הניסים והנפלאות שהיו מנת חלקי עד כה".

תודה תמרה היקרה והמחזקת!

ליצירת קשר עם תמרה: tamaraeshed@gmail.com

טל המורה לשמחה

כסלו - הקשת בענן

מזלו של כסלו קשת, האוחז בקשת. מזל אש. האנרגיה המתפרצת כמו חץ מקשת. בהשגחה פרטית בחודש זה המעשייה מגיעה ליסוד משלים, המים, בשבעה מימות: בור, מקווה, אגמים ומעיין, נחלים, נהרות וימים.

סופו של כסלו באור עצום וגדול והשנה הנר הראשון בחנוכייה ידלוק בשבת חנוכה. רבינו שהיה לפי המסורת אדמוני (ג'ינג'י) מלמד אותנו איזון של האש (גם) על ידי המים.

רבינו השתמש בשני הדימויים: 'האש שלי תוקד עד ביאת המשיח'. וגם 'אני נהר המטהר מכל הכתמים.'

אנחנו מכירים בכוחם של האורות של אמונה ושמחה לעורר וזהירים מאורות גבוהים מדי. לכן מגיעים המים, המים של העצות של רבינו מרווים את האש, מתקנים אותה, מעדנים אותה. ממתיקים אותה לאנרגית חיים שמחה ומקדמת. העצה שלא להתפעל משום דבר, מאפשרת לחוות את הדרמה של האש ולהיזכר שאין להתפעל גם כשמוצלח לגמרי וגם כשמפוספס לגמרי.

איך תמתיקי את האש כשהמופע שלה הוא כעס? עם מים. תשתי מים קרים... עצה מוכרת שעובדת. שתיית מים בכמות שופעת מסייעת לסילוק פסולת מהגוף ומהנפש. פסולת של לחצים, עצבים ודיבורים מיותרים. בנוסף תוכלי לרחוץ כלים, המים הזורמים על הידיים יקררו את העצבים...

איך תמתיקי את אש הגאווה? שטפי עצמך במנטרה ש: 'הכול של השם, לא שלי, הכישרונות וגם המצוות. מזכים אותי לעשות אותם, אז גם לקבל אותם במתנה גמורה וגם להתגאות בהם?'

במעשייה. במהלך הבריחה נסתרים במקומות שונים של מים. על מנת שלא יהיה יחוד לוקחים לעדות את המקום שהוא ממים. המים מקררים את האש של העוונות. והבעל דבר הוא מלאך של אש. לכן האתר של המים נהפך בהדרגה בכל פעם גדול ומסוגל יותר, שבעת המימות מהקל אל הכבד מבור עד לים הגדול.

כשאת מתבודדת המקום הוא לא רק אתר עליו או אצלו את יושבת. הוא עד לתפילה ולדיבורים שלך. וככזה, הוא מעיד עלייך להשם יתברך כמה גדול הרצון שלך. הוא הופך להיות תומך בהתבודדות. הופך למקום שמסוגל להתבודדות גם אם קודם לא היה כזה...

התבודדות היא מקווה. את מקלפת את הרשמים החיצוניים של 'עצלנות', 'כבדות', 'חשבונאות' ומגלה שם נקודה יהודית פועמת מאירה באור יקרות. פתאום את חשה קלילה ושמחה יותר אחרי שפרקת פסולת.

גם צחוק הוא מקווה. בתוך סערת אש שצוברת תאוצה את מגלה את עצמך בחוסר האונים שלך, בקטנות ובארציות שלך. כשתצליחי ברגע הזה לצחוק למשובתך, גם אם תתחילי בצחוק נבוך או מקרטע, העיקר שהוא נובע מבפנים - הוא ישטוף את מה שצריך ויחזיר לפשטות.

גם כזו היא העדות לברית עם השם יתברך. קשת בענן. הקשת המרהיבה והצבעונית מלאת אנרגיה בתוך ענן מלא טיפות מים מזככות.

שנזכה...

כשמצאתי אומץ

חיה שרה מספרת,

כשהייתי בת חמש הוריי התחילו בתהליך של חזרה בתשובה. הוא היה חזק ומטלטל. אומנם הייתי ילדה ואין לי הרבה 'רשימו' מהתקופה הראשונית של התשובה, אבל כל השנים שלאחר מכן זכורות לי כלא פשוטות. נפשי הרגישה שחיפשה אור אמיתי, שיאיר אותה, נתקלה בהמון כעס, געורות, קפידות ומועקה בכל מה שקשור לתורה ומצוות. אני לא דנה אף אחד, הדברים נעשו בחוסר ידיעה מוחלט וסיבות נוספות, אבל בי, אט אט התחילה להתפתח מין אדישות שהפכה לניתוק רגשי מכל מה שחינכו אותי לעשות. גדלתי בבית ספר לקירוב עם צוות חרדי שעטף אותנו וכן הייתה לי פינה חמה כזאת בלב ליראת השם, אבל לא יותר מזה... חוויתי חוסר שייכות באופן העמוק ביותר. צורך שהוא בסיס של ילד. הרגשה שהוא קשור למסגרת, קהילה או חברה מסוימת. הנשמה שלי הייתה במין חלל פנוי כזה. לא ידעתי מה לעשות עם עצמי, והיצר הרע תמיד מציע תחליפים זולים. לצערי, ניסיתי למלא אותה בהבלים...

באזור העלייה לתיכון, הייתי ממש במצוקה. מצד אחד לא הייתי בכיוון של תיכון חרדי, אבל לא ידעתי לאן אפנה. לאולפנה? אני לא דתית לאומית. בסופו של דבר, רגע לפני תחילת שנה נרשמתי באילוץ רב לתיכון לבנות שאמנם הוגדר 'חרדי' אבל בנות כיתתי לא ממש היו בכיוון... כך עברו עליי שלוש שנים לא פשוטות בכלל, שבהן התגלגלתי ממקום אחד למשנהו ובכל מקום הזרות חנקה את נשמתי ולא מצאתי את עצמי, מצד אחד לא חיפשתי להיות 'חילונית' בצורה מוצהרת, מצד שני לא הייתי מחוברת לשום דבר, הנפש שלי הטלטלה בעולם בלא מוצא ובלא עניין. הרגשתי כמו עלה ברוח שעף לכל הכיוונים. חיפשתי משהו גדול לחיות עבורו, משמעות עמוקה להתמודדויות הלא פוסקות שחוותה נפשי בשנים האלה... הריק וחוסר המשמעות לחיי כמעט שבלעו אותי...

והשם לא עוזב. בגיל 17 כשכבר הרגשתי שאי אפשר יותר, פגשתי לראשונה ספרים של רבי שלמה קרליבך. אי אפשר לתאר מה סיפורי

הצדיקים שהוא סיפר עם החן המיוחד לו עשו לי. פתאום קראתי על השם יתברך בצורה של אהבה, ערגה וכיסופים, שמעתי לראשונה על מושג "צדיק" ונפשי התחילה להיפתח מחדש.

הקרקע כבר הייתה מוכנה. ולשם הגיעה השריקה של הציפור הגדולה. והגוזל, הוא אני, סוף סוף הבין שיש לו שייכות.

יום אחד בעודי יושבת בבית של שכנה ועיניי משוטטות, נתקלתי בספר "אומץ" של הרב בזאנסון זצ"ל. בכריכה היה תרנגול יפהפה שהביע תקווה, אומץ והתחזקות. במשך חורף שלם הספר היה צמוד אליי, נמצא תמיד בתוך כיס מעילי וחרוט על לוח ליבי. המילים שטפו את ליבי באור של נחמה, תקווה ומשמעות עמוקה לחיים. ובעיקר היכרות חדשה ממש עם רופא הנפשות, ששמו האיר בספר: רבי נחמן מברסלב. הספר גם פתח לי צוהר חדש לקשר אישי עם השם, משהו חדש ונקי, כאילו לא הכרתי אותו מעולם, משהו טוב, מתוק, קרוב ואוהב.

מתוך הכרת הטוב עצומה וסקרנות גדולה לפגוש את הרב שכתב את הספר, ריפא את לבבי וממש פתח לי מסילות לחיים אחרים, החלטתי לנסוע אליו ולהודות.

ביררתי כתובת ממספר שהיה רשום על הספר, ויצאתי לראשונה לתל אביב, מקום מגוריו. דפקתי בדלת והרב בכבודו ובעצמו פתח לי. התחלתי לבכות. לא יכולתי לדבר. דמותו עוררה בי יראה גדולה ועם זאת שמחה גדולה. נכנסתי לביתו, וראיתי את הרבנית בשביס עם פנים מוארות. זה היה בית מלא אור, קדושה ויראה, ועם זאת צבעוני וחי. הרגשתי לראשונה שמצאתי ביטוי למה שכמהתי כל כך כל הזמן. זכיתי לשיחה ארוכה עם הרב, שיחה שניקתה מליבי כל כך הרבה יראות נפולות ומרה שחורה. עצם המפגש המרגש הזה, הוליד בי חיות חדשה. פתאום הבנתי שזה מה שחיפשתי שנים ולא ידעתי, השילוב הזה של הקדושה והתורה, יחד עם שמחה, חיות וצבע.

בכמה מילים אתאר את דמותו ללא שום יומרה, לקוראות שאינן מכירות. הרב בזאנסון התקרב להשם יתברך ולתורת רבינו הקדוש בצרפת בשנות התש"כ. היה חסיד ברסלב בלב ובנפש, נאמן לרבינו במסירות נפש, כל ימיו עסק בהשקיית אילנות, בהפצה, בקירוב ובחיפוש אורו של רבינו. דמות של השראה לבקיאות ברצוא ושוב, ועסק גם בציור אומני, חסידי ורוחני.

עם הצידה לדרך שקיבלתי בביתו של הרב יצאתי למסע של חיפוש דרכי יחד עם האור האינסופי שגיליתי. קראתי ולמדתי בספרי רבינו בלי הפסקה. הכרתי נשים מיוחדות, רבניות נפלאות, ובמקביל גם התחלתי את תקופת השידוכים. וכאן ארחיב מעט.

נפגשתי עם מעל חמישים בחורים בכל גווני הקשת והגילאים בברסלב, אבל נפשי לא ידעה מנוחה, ושום הצעה לא נראתה לי לכיוון של חתונה.

כל השנים האלה גם כספתי מאד להגיע לרבינו הקדוש בכיסופים עצומים שאין לתאר, אבל עוד לא הגיע זמני ומניעות על מניעות נערמו בכל פעם שחשבתי שהנה אני נוסעת.

ואז הגיע ערב ט"ו באב תשפ"א.

ההורים שלי ניגשו אליי והודיעו לי חגיגית: "קנינו לך כרטיס לאומן, ט"ו באב את שם!" אי אפשר לתאר את ההתרגשות שבערה בי, פרפרתי מאושר ממש. היו לי שלושה ימים בלבד להתארגן, זה היה בתקופת הקורונה והיה צריך מסמכים רבים בשביל לטוס, אבל הכול רץ ללא מניעות, הרגשתי שהגיע זמן גאולתי בכל המובנים.

בערב הנסיעה התקשר אליי שדכן והציע לי הצעה שנשמעה לי ביותר, אבל לא יכולתי לשמוע דבר חוץ מאת גלגלי המטוס שיוביל אותי לרבי שלי. בקשתי שיתקשר שוב אחרי שבוע.

טסתי לרבינו.

קשה מאד לתאר את המפגש שלי עם רבינו אחרי שבע שנים של אהבה אינסופית ודבקות בו בעצותיו ובתורתו, הרגשה שעד היום ממלאת כל תא בגופי: רבינו! הצלת את חיי! איפה הייתי היום בלעדייך.

ט"ו באב יצא אז בליל שבת, ואני תכננתי לצעוק את נפשי בלילה בציון הקדוש. גלות השידוכים כבר הייתה גדולה עליי, הייתי כבר כמה שנים טובות בשידוכים, ועייפה נפשי. רציתי בית. באותו לילה קדוש, באותן שעות ממש, כמובן ללא שידעתי דבר!! זיווגי המיועד לי היה על הציון בצד של הגברים בסמוך אליי, ועם אותה זעקה ממש. באותו לילה רבינו חיבר את נשמותינו בלי שידענו על כך שום דבר. התוודענו לכך רק אחרי אירוסינו...

חזרתי מאומן, עם נחיתה לא פשוטה אחרי שהייה בת שבעה ימים בגן עדן. תקופה אחר כך הציעו לי שידוך שהלך והתקדם בצורה פלאית. אף שידוך לא התקדם ככה! ואז מסיבות ששמורות להשם יתברך, הבנתי שזה לא השידוך שלי וירדתי ממנו. השבר היה גדול, הקרובים שלי שהיו בסוד העניינים, ואני שכבר הרגשתי כמעט כלה אחרי כל השנים הארוכות והלא פשוטות, הרגשנו אכזבה נוראה. פתאום הכול נגוז ואיננו.

אני זוכרת את עצמי ערב יום טוב סוכות בוכה את חיי ונשמתי, הייתי שבורה מאד. ישבתי בסוכה וקיוויתי לנחמה. פתאום, הרגשתי הארה כזו. נזכרתי בסיפור על 'העני והיהלום' של רבינו הקדוש. המסר של הסיפור הדהד בי, וידעתי שעכשיו אבדתי יהלום, אבל הוא לא שלי. וידעתי שההזדמנות שלי לזכות בתבואה שהייתה שווה פי כמה מהיהלום - תהיה רק אם אבחר בהתחזקות למרות הכול, ממש כמו העני בסיפור. ואני בחרתי בה בענק! כל סוכות הקדוש התאמצתי להיות בשמחה, ממש ריקודים עד לב הסכך של סוכת הוריי. למרות המבטים הלחשושים והביזיונות שחטפתי בעקבות השידוך, שכביכול "ביטלתי".

במוצאי שבת סוכות תשפ"ב, התקשר אותו שדכן שהתקשר אליי ערב הנסיעה שלי לרבינו הקדוש, והציע את אותה הצעה בדיוק. כששמעתי את הפרטים, ידעתי שמתרחש פה משהו שמיימי, השידוך היה מהקהילה של הרב שכל כך הייתי מחוברת אליו ולדרכו, ובזכותו התקרבתי לרבינו, הרב בזאנסון. השילוב הזה בין הקדושה לצבע, בין התורה הפנימית של הצדיק לניגון שלה, שכ"כ מקבלת ביטוי בדרכו של הרב בזאנסון, הוא זה שיצר את השידוך שלנו.

זכינו להתארס בערב ההילולא של רחל אמנו ע"ה. כשנכנסתי אל הרב שהיה שליח של רבינו הקדוש להאיר את נשמתי והפעם עם חתני שהוא תלמידו, ידעתי שרק השם יתברך יכול היה לעשות שידוך שכזה. אשרינו.

יהיו הדברים לזכות נשמתו של הרב ישראל יצחק בזאנסון זצ"ל. נלב"ע בכ"ה אלול. בזכותו הכרתי את רבינו הקדוש בדרכה הייחודית של נשמתי, בהודאה להשם שזכינו לטעום מעט דמעט מאורו הפלאי.

יש לך סיפור חיים המתאים למדור?
שלחי מייל ל a033134270@gmail.com או להקליט
לקו: 033134270 שלוחה 3

חינוך בחיוך / גב' צ' פלדמן

ההינדיק שירד מתחת לשולחן ערוך

היום נדבר על הילדים שהפכו ל"הינדיק" (תרנגול הודו).

רבינו מספר לנו סיפור שמסביר מה יקרה לבן המלך כשיפסיק לקיים מצוות. ואיך גם הוא, בזכות צדיק האמת, יחזור לקיים את המצוות בצורה המתאימה לו יותר:

פעם אחת בן מלך אחד נפל לשיגעון שהוא תרנגול הודו הנקרא 'הינדיק'.

וצריך לשבת ערום תחת השולחן ולגרוד חתיכות לחם ועצמות כמו הינדיק.

וכל הרופאים נואשו מלעזור לו ולרפאו מזה.

חיות מעצמות ופירורים

מאיזה שולחן ירד בן המלך? מהשולחן ערוך! הוא לא רוצה להיות בן מלך יותר. הוא לא מסוגל. עברו עליו מעברים שחוסמים ממנו את ההנאה מקיום תורה ומצוות. הוא רואה את חבריו בני גילו עולים ומתעלים, הוא מקנא ורוצה גם - אבל אצלו זה לא מצליח. (ובמאמר מוסגר: אין מה לחפש אשמים. כל הורה עשה את המקסימום עבור ילדיו. וכל הורה עושה גם טעויות רבות בגידול ילדיו. הכול לפי התוכנית האלוקית).

ואומנם בן המלך ערום מהמצוות וכל בגדיו הרוחניים ניטלו ממנו, אבל עדיין יש לו עצמות ופירורים מתחת לשולחן. העצמות והפירורים - זאת חיות אלוקות באתכסיא (כיסוי). חיות גשמית כל העולם מקבלים, אבל חיות רוחנית מקבלים רק שומרי תורה ומצוות. רבינו מספר לנו שבן המלך, למרות היותו רחוק מקיום תורה ומצוות מתחיה מעצמות ומפירורים - נקודת העצמיות שלו ועצם היותו יהודי מחיים אותו.

לא סתם רבינו מכנה את אותם ילדים שהתגלשו והלכו לאן שהלכו 'הינדיק'. למה בחר לכנות אותו דווקא במילה זו? כי היא מזכירה את המילה 'הודו'. לרמז לנו שלעתיד לבוא יהיו הרבה בני מלך שירדו מתחת לשולחן ויבלו ימיהם בהודו. 'הודו' זה שם כולל לתיאלנד, טיבט, נפאל, אסיה ואמריקה וכל המקומות הנידחים מהקדושה. אותם הילדים ימשיכו לקבל חיות אלוקות מהעצמות ומהפירורים. הם יקבלו אור מהנשמה שלהם. מעצם זה שהם יהודים. ומניצוצות הקדושה שידבקו אליהם בכל אותם מקומות הנידחים.

'שירות לאומי' רב מעלה

הילדים האלו מגיעים למקומות שאף יהודי לא דרך בהם. מי היה מסכים להגיע למקומות רחוקים מלאי גילולים ועבודה זרה? אף צדיק לא יגיע למקומות כאלו.

והם - כן! ילדים אלו עושים עבור כלל ישראל 'שירות לאומי' רב מעלה. הם נמצאים במקומות הנידחים ביותר בעולם ומדברים ביניהם דיבורי אמונה. מזכירים את שם השם. מי יעשה את השליחות הזו חוץ מהם? הם פודים ניצוצות קדושים מהגלות. כשישובו בתשובה - כל הניצוצות האלו יעלו. ותהיה טובה עצומה לעם ישראל.

קשה להם מאוד שם, לא קל להם. הם מתגעגעים ומקנאים בחברים שנישאו והביאו משפחות גדולות. הם מתגעגעים לבית, לחום, למאכלים של אמא. אבל לא יכולים לחזור. פשוט לא מסוגלים. והגעגועים האלו עצמם הם חיות האלוקות אותה הם מקבלים. זה נותן להם כוחות לנפש, רוח ונשמה שלהם גם כשהם לא מקיימים מצוות.

בנוסף יש להם גם מצוות שבהן הם זוכים בהסתרה. הם לא מכנים אותן בשם 'מצווה'. מבחינתם הם עוזרים, לא עושים "חסד". מצילים חיים, לא "מקיימים נפש בישראל". אבל השם מחשיב להם את המעשים הטובים למצוות ומחיה את נפשותיהם.

ואני רופא אותה!

עד שבא חכם אחד ואמר: אני מקבל על עצמי לרפאותו!

והלך והפשיט גם כן את עצמו ערום וישב תחת השולחן אצל בן המלך הנ"ל, וגם כן גרד פרורים ועצמות.

הצדיק יורד לבן המלך, נותן לו את האפשרות להתרפא מהמצב הנמוך הזה. הם אוכלים יחד מתחת לשולחן. כשהצדיק מגיע לבן המלך - הוא מפורר לו אורות רוחניים גדולים לאורות רוחניים קטנים, בצורה שהוא ישיג אותם, שהוא יתקרב וישוב. הוא נותן לו לבושים. החבר'ה האלו באים 'לפסטיגל באוקראינה'. הם נמשכים לתיקון שלהם.

...ואחר-כן אמר לו: אתה חושב, שהינדיק מוכרח להיות דווקא תחת השולחן?! יכולים להיות הינדיק ולהיות אצל השולחן!

וכן התנהג עמו עד שריפא אותו לגמרי

אנחנו מהצד מסתכלים על התהליך ומאמינים שהוא שמימי. מחכים שתהיה ישועה שלמה לילדים האלו. רפואה שלמה, בזכות הצדיקים שמטפלים בנפשותיהם.

שהשם ישמע את התפילות של כל אמא. שתהנה מילדיה בעולם הזה ובעולם הבא, ושאף ילד לא יצטרך לעבור את התיקונים הקשים האלו, אלא ילך בדרך הסלולה תמיד. אמן.

לשמיעת פרטים על הנסיעה הבאה לאומן
וקברי הצדיקים עם המדריכה הותיקה
ציפורה פלדמן, התקשרי: 052-7142147/ 02-9921890

מדברים רבינו / שרי גרינברג

מילון מושגים מתוך חסידות ברסלב

הרחבות

("בצר הרחבת לי")

"בצר הרחבת לי דהיינו, שגם אפילו בהצרה בעצמה השם יתברך מרחיב לנו. כי אם יסתכל האדם על חסדי ה', יראה שאפילו בעת שהשם יתברך מצר לו, גם בהצרה בעצמה השם יתברך מרחיב לו ומגדיל עימו. וזה: בצר הרחבת לי; היינו אפילו בתוך הצרה בעצמה נתת לי הרחבה בתוכה, מלבד מה שאנו מצפים שהשם יתברך יושיענו בקרוב מכל הצרות וייטיב עימנו מאוד, **אך אפילו בעת הצרה בעצמה מרחיב לנו"**

(ליקוטי מוהר"ן סימן קצה)

מה זה אומר לי:

יש רגעים בחיים שכל כך היינו רוצות להודות לד', לשיר ואולי אפילו לרקוד על הטוב והשפע שה- ד' מרעיף עלינו, אבל מה לעשות שבפועל כשרוצים לפתוח את הפה להודיה, הלב חסום, והצרות והניסיונות צפים ועולים ומקשים עלינו להודות ל ד' בשמחה, יש עצה ענקית ואדירה בדיוק לרגעים האלו שנקראת "בצר הרחבת לי", רבינו אומר שהדרך להודות בזמנים כאלה היא פשוט להסתכל בהרחבות, שהם הדברים הטובים שיש בתוך הצרה, כמו הריח הטוב שד' שלח ליוסף הצדיק בדרכו למצריים, זה הרחבה שראוי להודות עליה. כל אחת שתנסה לקיים את העצה הזאת בפשטות תראה כמה טוב היא משפיעה עלינו וכמה היא מנפצת את הבלון השחור שהיצר הרע מנפח ברגעי חשיכה. וכמה בכוחה של עצה זו להזכיר לנו את הטוב של ד', את החיבוק שלו גם בתוך הקשיים והניסיונות.

איפה זה פגש אותי:

פסי משתפת:

"בחנוכה לפני שנה היה לי איזה ענין שממש העלה בי מבוכה והיה לי ממנו משבר מאוד גדול, נורא רציתי לנסות לשמוח ולהתחדש, הבית היה שקט, התיישבתי מול הנרות ופתאום נזכרתי בעצה היקרה של בצר הרחבת לי, ופתאום הבנתי את משמעות המילה "בצר" שזה "בתוך הצר", דווקא בתוך הצרה צריך למצוא את הנקודות של האור, הסתכלתי על הנרות, 7 במספרים והחלטתי שכמספר הנרות כך מספר ההרחבות שאני הולכת למצוא בתוך הקושי שהיה לי , ואכן אחרי מאמץ מצאתי 7 הרחבות, אני בטוחה שאם הייתי מחפשת עוד הייתי מגיעה להרבה יותר, ההרגשה של ההקלה והשמחה שליוותה אותי אח"כ הולכת איתי עד היום ומזכירה לי את העצה המתוקה הזאת של רבינו לחפש הרחבות, להתפלל למצוא אותם ולהגיד אותם בפה לד' יתברך".

רגע עם מתבודדת

והפעם משתפת אותנו במסע **רותי קניג**, סופרת ומטפלת רגשית.

ביקשנו חיזוקים על התבודדות, וגילינו שיש לכן בשבילנו, לא רק קפסולה, כי אם טור קבוע מלא אור מתוך של התבודדות. בטוחות שכולנו נפיק ממנו תועלת והנאה. והקפסולה? לפי המקום והעת- נמשיך להתחזק גם איתה:)

כמה שנים את זוכה להתבודד?

התבודדתי זמן רב בלי קביעות. לפני כשבע שנים השתתפתי בסדנת התבודדות מדהימה במדבר, שם נכנסתי למדבר השקט והשומם ופגשתי בהלה, מה אעשה פה שעה?! הרגשתי דחף עז להתקשר למישהו או לנגן על הגיטרה, אבל חשבתי שזו הזדמנות לפגוש את הפחדים, והתיישבתי באומץ, מוכנה לפגוש הכול.

זו היתה שעה מדהימה, לא רציתי להפסיק אותה! לראשונה התחברתי בעומק והבנתי את המשמעות של המתנה הזו. מאז הכול היסטוריה.

זוכרת שפעם בתקופת החגים, היה עומס ואורחים ושכחתי יום אחד להתבודד. למחרת בערב הרגשתי רעבה מאד, ולא הבנתי למה, היינו אחרי הסעודה, חשבתי אולי זה צמא... פתאום נזכרתי! לא התבודדתי, הבנתי שגם הנשמה רעבה, זו היתה תחושה של רעב פשוטו כמשמעו. הרגיש כמו חסר גדול שהתמלא מיד עם ההתבודדות הבאה.

ההתבודדות בשבילך היא כמו...

בועה נעימה וחמימה.

בתוך עולם של רעשים ובלגן, של בלבולים וטרדות, יש מקום בטוח ושקט של יישוב הדעת, מקום חמים ונעים שתמיד מקבל אותך כמו שבאת. מותר להגיד הכול, והכול בסדר (מקסימום אומרת לפני כן: "השם, אני יודעת שלא מדברים ככה, אבל אני אומרת את זה לצורך בריאות הנפש שלי...).

מה היה 'המכה בפטיש', הדבר שגרם לך להגיד לעצמך: זהו! אני חייבת להתבודד!

לפני כמה שנים, עזבתי את העבודה והתמקדתי רק בקליניקה שבביתי, העומס הרגשי בשמיעת נשים כאובות שעוברות קשיים, חייב אותי לתת זמן קבוע וברור לעצמי. זה הזמן שאני בודקת איפה פגשו אותי דברים מסוימים ששמעתי בקליניקה, או להבין מה כואב לי דרך מה ששמעתי. בתור מטפלת, אין לי את הפריווילגיה שלא להתבודד, כפי שאני מחויבת לקבל הדרכה מקצועית, אני מחויבת גם לתת למטופלות שלי מטפלת נינוחה ומוחזקת היטב מבחינה רגשית, והעומק הזה נמצא רק אצל השם.

האם היה סוג של 'מאבק' עד שזכית להכניס את ההתבודדות לסדר יומך? ספרי לנו עליו?

היו ימים של קושי. ימים שנכנסתי להתבודדות עם חשק בערך כמו לשטוף כלים...

אבל מה שנתן לי את הכוח, היה שכשכבר נכנסתי תמיד יצאתי רגועה יותר, נינוחה יותר, היה ברור לי יותר איפה אני עומדת, והרגשתי שהיה שווה!

היום, זו כבר רוטינה קבועה, כמו לצחצח שיניים, לאכול... נדיר מאוד שקורה שלא התבודדתי.

האם תוכלי למנות 'מניעות' איתן את מתמודדת עם התבודדות ביום יום?

בדרך כלל, אני מחכה כל יום לזמן היפה הזה של השיחה עם מי שברא אותי, אבל יש פעמים שאני ממש צריכה להכריח את עצמי להתחיל, אחרי יום עמוס, או שסתם פתאום לא מתחשק לי (לפעמים זה קשור לקושי להיפגש עם כאב בתקופות מסוימות) ואז אני מזכירה לעצמי שבדרך כלל זה קשה רק בהתחלה, ואחר כך אני יוצאת נינוחה וטוב לי... וכך מתחילה.

מה עוזר לך להניע את עצמך לשעה מול השם ולהתגבר על המניעות?

הידיעה הברורה שבאנו לפה, לעולם, כדי לתפוס כמה שיותר קשר עם השם, בעולם הבא כבר אי אפשר לחזק את הקשר, רק עד לאיפה שהגעת בעולם הזה, לכן שווה יותר מכל דבר אחר בעולם הזה, להשקיע בחיבור עם בורא עולם,

מלבד הטוב שזה מביא לחיים שלי ביומיום, אני חושבת שזו השקעה כדאית והכי שווה!

תוכלי לשתף על התבודדות עם 'תובנה' חזקה אליה זכית?

יוצא לי מדי פעם לנסוע לחוף הים ושם להתבודד, זו הרגשה מיוחדת מאד. פעם אחת כשישבתי מול הגלים וראיתי את התנועה שלהם, הולכים וחוזרים, הבנתי פתאום בעומק את העניין של 'רצוא ושוב'. כמו שתנועת הגלים הולכת וחוזרת, גם הלב שלנו פועם החוצה ופנימה, וכל התנועה בעולם היא כזו - הולכת וחוזרת, מתקרבת ומתרחקת, זה מעודד ועוזר להבין שיש ימים כאלו ואחרים, שלפעמים מרגישים קרבה מתוקה, ולפעמים - במשך זמן מה, את מגיעה, מתבודדת, וכלום לא קורה בלב שלך, כביכול. זה היה מיוחד ומרגיע להבין שככה העולם בנוי, ולהסכים לתנועה הזו להיות חלק ממני.

מה המבנה של ההתבודדות שלך?

בדרך כלל אני מתיישבת ושואלת את עצמי: "מה שלומך, רותי"?

לפעמים אני שותקת קצת כדי להרגיש יותר מה שלומי, לפעמים זה פורץ ממני כמו אשד, ואז אני מספרת, מדברת, מנתחת, מרגישה, שותקת, מבינה... יש שם הכול.

לפעמים בכי, לפעמים צחוק, לפעמים שיר חדש נולד, לפעמים הגיטרה מגיעה... הכול פתוח, וזה מה שיפה!

טיפ, איך אישה פשוט מתחילה להתבודד?

ברור לי שמי שרוצה להתחיל, חייבת להתחייב, להתחייב אפילו לשתי דקות (ולהמשיך בלי התחייבות כמה שאת רוצה), שתי דקות אבל כל יום... אין מציאות של קשר בלי מחויבות והתמדה, שתי דקות יתרחבו מהר מאד ליותר, על זה נאמר: "טעמו וראו כי טוב השם".

איזה חיזוק יש לך לתת לאישה שמרגישה שאין לה מילים וקשה לה לעמוד מול השם כך, עם הכלום הזה שמרגיש לה?

אישה שלא מוצאת מילים, ההתבודדות היא מתנה עבורה, זה בדיוק בשבילה, להסכים להגיע בלי מילים, לבדוק מה עולה לה בשקט הזה: אולי ביקורת עצמית, אולי בושה, אולי שעמום...

התבודדות זו ההזדמנות הכי טובה להכיר את עצמך יותר לעומק. אם מישהי רוצה שהסביבה תסבול אותה, היא צריכה ללמוד לסבול את עצמה לפחות במשך שעה...

ולסבול זה אומר איך שאת, בכל מצב, לא דווקא כשזורם לך ואת נחמדה...

איזה חיזוק יש לך לתת לאישה שאין לה זמן לדבר עם השם. טכנית... פשוט לא מסתדר. ועוד שעה!

קשה לי להאמין שהחסם שלה הוא טכני, אני מאמינה בלב שלם שחסם הוא תמיד רגשי, כמו שאישה תשאל: איך אסתדר ואין לי זמן לאכול, או להתקלח...?

יש דברים שהם חובת האדם לעצמו, כמו שברור לי שאני צריכה לטפל בגוף שלי, כך צריך להיות ברור שאני חייבת לטפל בנפש ובנשמה שלי, לפתוח את הלב ולתת לעצמי מקום קבוע ובטוח בעולם הזה,

אני חושבת שדווקא אישה שאין לה זמן, תגלה שההתבודדות תפנה לה זמן בחייה (אנחנו לא אמורים לחיות בקצב של מכונות אוטומטיות), בזמן ההתבודדות הייתי ממליצה לה לברר למה היא עובדת כל כך קשה, למה אין לה זמן, מה היא אולי פוחדת לפגוש...

למה התבודדות זה בדיוק בשבילנו?

אני חושבת שנשים, מטבען רגישות יותר ומרגישות יותר, ולכן חשוב מאד שיהיה להן מקום להניח את הרגשות, מקום בטוח שהן תמיד תהיינה מובנות בו עד העומק, מקום לבכות.

נשים צריכות יותר מכל את האופציה הזו, שבאמצע הבלגן של ההשכבה, או העבודה, כשעולה בהן רגש כואב הן תוכלנה לומר לעצמן: "בערב, בהתבודדות, אני אלשין על זה להשם... השם, נכון נדבר על הכול בערב..."?!

אין טיפול רגשי עמוק ומדויק יותר לנפש האישה מאשר להיות קרובה לבורא עולם, וללמד את עצמה להקשיב פנימה עם ההחזקה של השם.

לתגובות: רותי קניג
rk054845332@gmail.com

מיומנה של נערה מתקרבת פרק י"ח

מבוסס על סיפור אמיתי / ב' גלנסקי

רשימת התפילות שלי

בבת מצוה שלי, אמרה לי אמא: "אילה, מהיום כדאי לך להתחיל להתפלל על החתן שלך. שיצליח בלימוד". אני, ילדה ממושמעת, באמת התחלתי להתפלל על החתן שלי, שיצליח בלימוד.

בהמשך גדלתי, ולאט לאט רציתי עוד כל מיני דברים שהוא יהיה, החתן שלי. רציתי שהוא יהיה יר"ש, ונחמד, ותקשורתי, וחכם, ובריא, ומבין עניין, ושמח, ובאופי שמתאים לי, ואשכנזי כמונו, וממשפחה טובה, וגם שיהיה להם כסף, וחמות נחמדה, שיהיה אברך, שיאהב ללמוד, שיהיה נאה, וגבוה יותר ממני, לא מעשן, והרשימה לא נגמרת... בעצם נראה לי שזה מאוד הגיוני, כל מה שאני רוצה, אבל משום מה גדלתי בהרגשה שצריך 'להסתפק במועט' בבקשות. אמנם אף אחד לא אמר לי מפורש שאסור לבקש יותר. אבל בסה"כ ה' לא חייב לי כלום. ולא לעניין 'לשגע' אותו על שטויות וחלומות אישיים. תתרכזי בעיקר. את לא יכולה לבקש הכול. תתמקדי. מה הכי חשוב לך? שיהיה צדיק, נכון? זה העיקר! מעבר לזה אם ה' יפנק אותך ביותר מזה, תשמחי.

בהמשך גדלתי עוד, וב"ה זכיתי להתקרב לרבינו, ואיכשהו קיבלתי יותר ביטחון להתייחס לרצונות שלי, וגם אמונה והרגשה שה' דווקא כן נהנה לשמוע אותי וכן מחכה לשמוע מה אני מבקשת, ואני לא מטרידה אותו, ולא משעממת אותו, והוא לא עומד מולי ומחשבן מה בדיוק מגיע לי ויותר מזה אני לא זכאית. ההיפך! כלום לא מגיע לי! אבל הוא אוהב אותי! והוא רוצה לשמח אותי! ואני הבת שלו, ורק ממנו אני יכולה לבקש. וכמה שזה מתוק....

בהמשך גדלתי עוד. ואני כבר עמוק בשידוכים. ועכשיו זה תופס אותי מכיוון אחר. יש כל מיני הצעות. אני מחפשת משהו מאוד מסוים. חייב שיהיה מקורב לרבינו, שילך בדרך של ברסלב, וגם ממשפחה ליטאית. זה ההוראה שההורים שלי קיבלו מהרב.

איכשהו המינימום הזה ששמו "העיקר שיהיה צדיק" נהפך ל "העיקר שיהיה מחובר לברסלב ומרקע ליטאי". אנשים מסביבי מסננים כל מיני משפטים כמו: את חייבת להתפשר על משהו, זה לא פשוט, אין את הכול וכו' וכו'... ושוב אני מוצאת את עצמי כמעט נופלת ל'הסתפקות במועט' הזו. "טוב אז לא נורא אם שאר הדברים לא נוצצים, העיקר ש..."

מצד שני אני מסתכלת על שידוכים אחרים מסביבי, חברות או משפחה, וכולם דווקא מאוד נוצצים. עם כל המינימום בתפילות, כשזה מגיע למעשה פתאום הכול מאוד חשוב. אף אחד לא יעז בכלל להציע שידוך מעדה אחרת, או מרקע שונה, או עם רקע רפואי או לא מספיק חכם ולמדן ונחמד ו... אז יצאתי מבולבלת מכל הכיוונים. משהו כאן לא מתיישב לי על הלב בכל המהלך הזה.

אז אני באה עם זה לאבא.

שיפתח לי את העיניים, ויאיר לי את האמת.

אבא, בוא נתחיל מהתחלה.

אני לגמרי בטוחה שמותר לי לבקש ממך כל דבר, ויותר מזה, אתה אוהב שאני מבקשת ממך כל מה שאני רוצה.

אני גם יודעת שאתה לא חייב לי כלום. כל מה שתתן לי זה מתנת חינם. ואתה יודע טוב יותר ממני מה טוב לי ומה לא.

הפלונטר הוא כשמגיעה הצעה אם איזשהו "אבל". מי אמר לי שזה לא השידוך שלי? הרי לא הבטחת לי את המושלם בעיניי. אז על מה מותר ונכון להוריד? האם על כל מה שלא עונה על רשימת החלומות שלי נגיד לא?

נראה לי שנופל האסימון. אתה אומר לי שכאן נכנסת האמונה.

כל עוד אני מתפללת ורוצה זה מצוין ואתה מקשיב.

אבל כשמגיע הרגע, אני חייבת להאמין שמה ששלחת לי זה הכי טוב בשבילי.

על מה אני אגיד לא? על אותו מועט שהוא הבסיס. מה שהכי חשוב לי.

אז זה פשוט מתחלק לשתיים. לפני שהשידוך מגיע אני מבקשת את הכי, אבל כשהוא מגיע אני מאמינה שאתה הוא המזווג זיווגים והכול ממך.

זה בעצם ממש הפוך ממה שלימדו אותי. להתפלל על מינימום ולהתעקש על הכול. ברור שהייתי מבולבלת. עכשיו אני מבינה שהנכון הוא להתפלל על הכול ולהתעקש רק על מינימום.

מה זה המינימום בשבילי? אני צריכה לחשוב. נראה לי שיראת שמיים. מחובר לרבינו. שלא יתעקש על פאה. ושתהיה נשיאת חן. אולי אני צריכה להתבודד על הנושא הזה שוב אבל זה הכיוון.

תודה, אבא, על מתנת ההתבודדות!

ועכשיו אני שואלת את עצמי, למה אנחנו קוראים לזה 'התפשרות'? על מה התפשרתי? אם זה השידוך שלי, מי אמר שמה שחלמתי הוא טוב יותר מזה? הרי ה' יודע טוב יותר ממני מה טוב בשבילי. אני הולכת לשנות את ההגדרה. לא מוכנה להתפשר. מוכנה לקבל. רוצה לקבל. מה'.

רבינו אומר בליקוטי מוהר"ן תורה כ':

"ובשביל זה אין לאדם לדחוק את עצמו על שום דבר, אלא יבקש בתחנונים, אם יתן לו השי"ת - יתן, ואם לאו - לאו. וזהו: יען לא האמנתם בי, היינו התפילה כנ"ל". רק לדעת לקבל.

מתפללת על הכול
הרי ה' יכול
אבל בסוף,
רוצה לשמוח
במה שהוא שולח
לא להתפשר
לא להתבלבל

תאוות מימון

מילתא דשטותא / ר' גריזולט

דפיקות בהולות הקפיצו אותי באמצע ארוחת הצהריים ועם זלזל פטרוזיליה מתנדנד על שפתיים מיהרתי לפתוח דלתיים - יש רק אחת אבל כמובן למען החרוז.

איך שפתחתי נהדפתי הצידה כשהחמישייה של ברלנדר הריעה: "אמא אמרה שהיא רצה לקופת חולים ושנחכה אצלכם", תגידו אתם מה יכולתי להגיב! שהשם ישמור מה קרה? לפחות בזה אעזור לה.

לאחר שעתיים חזרה שולה עם שקיות אושר עד לרוב ותקרוס על ספתי באנחה רבת רושם "אני לא עומדת בזה!!"

לפתתי את ליבי בחרדה "הכול בסדר? כולם בקו הבריאות?"

"ברור!" היא ענתה לי. "אה, הפחידו אותך עם הקופ"ח? אוי, סליחה, לא התכוונתי! פשוט הייתי חייבת להגיש את הקבלה עד השני לתשיעי, כי בעשירי אחותי מתחתנת ואני צריכה את הכסף... תעשי חשבון - שני פלוס חמישה ימי עסקים לא כולל שבת - רק בשמיני אוכל לקנות לילדות את הסרטים והנעליים לשמלה מהגמ"ח! והספריי בורדו! כי השמלות בצבע בורדו ואין נעליים בורדו בעונה אז נקנה צבע אחר ונרסס בספריי צבע!" היא מריעה בצהלה מול מבטי התוהה.

"אני לא נושמת", היא לקחה שאיפה עמוקה והמשיכה, "כל היום אני רק טרודה בדבר אחד - איך לממש את הסל, רק אתמול חזרתי משלושה ימי נופש - ששמתי אצלך רק את דודו ושושו כי לא היתה לי ברירה - הייתי מפסידה את התאריך האחרון למימוש השתתפות הקופה!!"

"והיום רצתי לעשות קניות לשבת כשאני מקבלת קבלה על התפתחות התינוק בזכות המובייל הזה" היא מרימה קשקשן מסכן, "וכך יש לי מימון על כל הקנייה! רק תביני כמה אני רצה כשאני בסך הכול עדיין יולדת!" היא התחילה ליילל בתארה את סחרחרת ה'מימונה'.

"בבית החלמה היתה מישהי שילדה את בנה ה-17 לא היתה לה ברירה אלא לשבת שם שישה עשר לילות שאם לא כן תכננו הילדים שלה לקחת צימר על החשבון לכל המשפחה, רק מלדמיין את עצמה אורזת לכולם מזוודות והחלפות, אוכל ותעסוקה, היא העדיפה להתגורר זמנית בבית החלמה".

"את חושבת שאני כזאת?" היא התחילה לאנפף באופן מחשיד, "לטיפולי שיניים אני לא הולכת כי הם עולים הון תועפות, כל הפה שלי מחורר ככברה ואני לא מטפלת כי אין לי תקציב! אבל מה שמקבלים חינם אני לוקחת!! אין, זה מתיש, אני אומרת לך, גמרו לי על כל החופשת לידה".

"שבוע שעבר נסעתי לכפר סבא כדי לעבור קורס מיועצת שינה כדי שאוכל לקבל קבלה ולרכוש בה עגלה משולבת לבייבי פלוס סלקל ושלושה אוברולים חינם. הקורס הוא כדי שלא יהיה גזל", היא מסבירה, "אבל האמת נורא נהניתי זה באמת חשוב".

"טוב, ילדים, הביתה. תגידי," היא פונה אליי, "שושי שלך תוכל לשמור אצלי הערב? יש הרצאה של חברת מדלה ומקבלים תלושי הנחה".

"שושי במחנה" אני מאלפת אותה בינה בעינייי בנות גדולות והמסתעף.

"אה, טוב שתנצל את הזמן" היא נאנחת בהשלמה, "לפני שתתחתן ותגדל ילדים ולא יהיה לה זמן לשטויות".

בס"ד

ועל הניסים שעשית לנו בזמן הזה

עדויות מרגשות של "מפיזות מהשטח"

"בכיתי לחבור בתשובה לפני שנים ועם הזמן של החיים מבטיחות שכבות של אמת. הזמן **הפה הזה גם שלי תחיה ממש**"
(ר' מפיזה מהצפון)

"יש בעולם שאתקבלות ועומדות לראשונה את האור של רבנו ואיזן יכולת לעמוד לצמון או שלא מתחברות לקריאות ספרים והדרך הכי של להביא את הדברים **בתוך עולם היא פתח משאלתי להתקבלות שלהן**"
(ר' מפיזה מראשון לציון)

"קבלתי שיחות מרגש מחברה: משהו בעולם שאת שלוחת לי מעלה בי בעולת כל פעם מחדש. אולי זה החיבור לרבנו, אולי זה המילים הנכונות, בשום מקום לא מתאירים את **מה שעובר עלי** כמו בעולם הזה שעכשו בי כל פעם מחדש"
(ר' מפיזה בקריות צת)

"בעלי הביא את העולם הביתה וכשהתחלתי לקריא אותו ובהמתי לעלות כמה היא **מתאים לכל אישה** אפילו מי שאינה מאמינה או שאינה בחיה יכולה לקבל ממנו כלים לאתגרים של החיים. בזיך להפיל אותו לכל המקומות
(ה' מפיזה מיהוד)

"תמיד שאלתי איך אני מכניסה את העבות של רבנו לחיים וכאן בעולם בעולם בשה משהי **עבה ומראה לי** איך מיישמים אותה בחיים"
(ר' מפיזה מעפולה)

נולדתי לבית חרדי ברסלב עם עשרים חנקים של תורה, הקשר לרב'נ התנתק בעיקר בעיקר בעיקר לאומן, תיקון הכלי, סיפורי מעשיות בסעודות שבת, החלויה שלי הייתה שבכלשה שייכת בעיקר לצבעים, עד שבכיתי להתקשר מעומק הלב לרבי ולעבות ולייעץ אותם (כמו התבודדות, נקודות טובות ועוד) **לחיות את התכלית**. מהמקום הזה אני מרגישה שבכיות לחפיל את העולם כמה שיותר, כשאני מסיימת לקריא את העולן, אני מרגישה **שעולם נכון עמוק לתוכי** ולמרות שקשה לי להיפרד ממנו אני מעבירה את העולן הלאחרון לחברה שכך היא תהנה ממנו
(ל' מפיזה מירושלים)

חברות מקשיבות במבצע הזנופקה **"מוסיף והולך"**

חברה מביאה חברה - יחד מגדילות את ההפצה

פרטים בעמוד הבא ‹

a033134270@gmail.com ✉ שלוחה 1 03.3134.270 ✆ 054.8492.887

ולך עשית שם גדול וקדוש בעולמך

ש. ציו מגישה:

בין חולות, מדבר ושמש לוהטת
בין מקובלות, רצון, ומחויבות חונקת,
הוא מנסה לפלס דרך, לצמוח.
הדס.
מוזמנים למצוא את ההדס שבכם,
ליישב מדבריות.

היא לא מבינה איך הוא מרגיש
חלק מהחברה החדשה הזו.
אולי בגלגול הקודם היה
אדמו"ר או משהו.
אבל היא בוודאי הייתה רועת
צאן.
ולכן אין לה מה לחפש
בשיעורים של הרבנית ויינברג.

"סבא שלך?" חוי לא מבינה,
"מה הכומר זה סבא שלך?"

"כשנפטרתי אני - הפכתי
לריקה".
"נפטרת?" עידית מזדעזעת.
הרגיעות הנצחית שלה נושרת
לרגע.
"בטח! את לא יודעת שאבא
שלי ישב עליי שבעה?"

"את תראי שיהיה בסדר! הם יקבלו את המיידלע שלך בלי בעיות!
ואת תגידי להם שיש לך ייחוס מפואר! אל תבואי ככה עם אף למטה,
תרימי קומה, תחייכי, דער אייבישטער יעזור!"
"איזה ייחוס יש לי, הרבנית?" כמה הייתה משלמת לזכות בכזה.
"את הבת של האמהות הקדושות. זה מספיק!"

הדס במדבר

להשיג בחנויות הספרים המובחרות
kulmus-books.co.il
k0722441670@gmail.com 0722.441670 02.561.3220

קולמוס
מרחב הספר שלך

נוסע לאומן?
אל תשלם יותר!
לוח לאומן מנסה לעיסה אחרי?
כרטיס טיסה
טרולי ונסיעות פנים
$530 הח"מ
לארם

חבילת אמצ"ש
ראשון - רביעי
660 הח"מ
הנחה מלא רחדים עד ג"ל 18

סופ"ש הכל כלול
רביעי - ראשון
892 הח"מ
הנחה מלא רחדים עד ג"ל 18

הכל כלול: טיסות, טרולי, ונסיעות פנים אשר"ל בתלון "חושן" אמצ"ש: לינה וארוחות בוקר | סופ"ש: לינה ואירוח

יציאות ותחרות חידי מבוע

02-54-10-100
fax@dzt.co.il או בכתובת מייל:
דרך צדיקים
ירושלים: ארזי הבירה 49 | בני ברק: רבי עקיבא 62 | בית שמש: יחזקאל הנביא 63

בס"ד

ועל הניסים
שעשית לנו בזמן הזה

בימי עקבתא דמשיחא כשעמדה
מלכות הרשעה על נשות עמך ישראל

להשכיחן אהבתך ולהעבירן מדעת
צדיק האמת

ואתה ברחמיך הרבים עמדת להן
בעת צרתן

שלחת חיזוקים מול קולות מחלישים

כוחות ושמחה מרובים מעלונים
מועטים

ועוד בתים שמוארים באור הצדיקים

ולך עשית שם גדול וקדוש בעולמך

אתן המפיצות היקרות
זוכות להיות חלק מהנס הזה!

כל עלון שאתן מפיצות מביא אור גדול לעולם

המעט שלכן:
מנצח הרבה חושך

חברות מקשיבות
במבצע חנוכה "מוסיף והולך"

זכית להיות מפיצה?
צרפי עוד חברות למעגל המפיצות
את והחברה תזכו בשי מיוחד!

התקשרי והזמיני את
החבילה המתאימה לך: 03.3134.270 שלוחה 1
054.8492.887 a033134270@gmail.com